

SOLLOCAN

FANZ.in

12.12.2009

SOLUCAN FANZ.in # 11

1-4	Gammaz Yürek	E.A Poe,Çev:İrem Güven
5-6	Tek Kulvarda Koşmayan Atlar	Aşkın Yücel
7	Burda Bir Yerdeydi	Buğra Kavukçuoğlu
8	Sessizlik	Kitschinsect
9	Adam	RAD
10	Döner	Şafak Tanrıverdi
11	...	Fırat Fıstık
12-13	Histoire des minarets en Suisse	Aurélie Stern
14-15	İsviçre'deki Minarelerin Hikayesi	Çev: Aşkın Yücel
16-17	Martılar	Metin Yılmaz
18-19	Üçüncü Sayfa	İrem Güven
20-22	Elife ile poşet çay üzerine söyleşi	Kolektif
23	Gözlerimdeki Mağara	Umut Taylan
24	Alakasız Sözcükler Öyküsü	Buğra Kavukçuoğlu
25	Ötedünya Ölümleri Güncesi	Can Semercioğlu
26-27	Vasiyet	Eyüp Özdemir
28-32	Tüm Şehrin Elektriği Bir Kolu Mu İndirmekle Kesilir?	Cengiz Yılmaz
33-35	Tanrı İçimde Hezeyan Kılıklı Bir Herif!...	Murat Uyanık
36	Copyright,Copyleft? Copycentre!	Aşkın Yücel
37	Buğuseptil	Kolektif

Hayata Geçirilenler:

-İnternet sitesini tamamen yeniledik. İlgili olanlar her konuda içerik oluşturabilirler ve fanzine katkıda bulunabilirler. İletişim aracı olarak işlevini sürdürmekte.

-Dağıtım noktaları genişletildi. İnternet sitesi üzerinden dağıtıma katılabilirsiniz.

Kısa Vadede:

-Aşağıda adresleri bulunan internet sitesi fanzin içerikleri hariç ingilizce, fransızca, almanca'ya çevirmeye başlandı. Her dilin kendi oluşturacağı içerik için teknik alt yapı mevcut böylece yeni sayıları çok dilli basma imkanı oluştu. Tercüme edebileceğiniz dil varsa iletişime geçebilirsiniz, toplam çevrilecek metin 7.000 karakter civarında... Bunun yanında oluşacak içeriklerden aşına olmadığımız eylemlilik ve fikirler ile ilgili olanlar Türkçe'ye çevrilebilir.

-Sokak eylemlilikleri...

solucanfanz.in solucanfanzin.com sol-u-can.com solucan.biz

solucan@solucanfanz.in msn@solucanfanz.in

Gammaz Yürek

Doğru! –asabi- hem de oldukça, oldukça fazlasıyla asabi olmuşumdur; ama neden benim deli olduğumu söyleyesiniz ki? Hastalık duyularımı keskinleştirdi, -yok etmedi onları- köreltmedi. Bilhassa da kulağım keskinleşti. Yerde, gökte ne varsa hepşini duydum. Cehennemdeki pek çok şeyi de. Öyleyse nasıl deli olabilirim ki? Dinleyin! Size bütün hikâyeyi ne kadar sağlıklı –ne kadar sakin bir şekilde anlatacağımı görün.

Bu fikir ilk kez nereden aklıma geldi? Söylemek zor. Ama bir kez aklıma girdi mi, gece gündüz yakamdan düşmedi. Bir amacı yoktu. Bir hırs yüzünden değildi. İhtiyarı severdim. Bana hiç haksızlık etmemişti. Hakaret de. Altınında da gözüm yoktu. Sanırım gözü yüzündendi! Evet, bu! Gözlerinden biri akbabaya benziyordu –feri kaçmış, donuk mavi bir göz. Ne zaman aklıma gelse, kanımı dondururdu; yavaş yavaş –git gide- ihtiyarın canına kıyıp, gözden sonsuza kadar kurtulmaya karar verdim.

Şimdi, mesele şöyle. Benim deli olduğumu düşünüyorsunuz. Deliler hiçbir şey bilmezler. Ama beni görmeliydiniz. Ne kadar zekice ilerlediğimi, –nasıl bir dikkatle –nasıl bir ferasetle –hiç renk vermeden nasıl işe koyulduğumu görmeliydiniz! İhtiyara onu öldürmeden önceki bir hafta boyunca daha önce hiç olmadığı kadar kibar davrandım. Her gece, gece yarısı gibi kapısının kolunu çevirip açıyordum –ah, yavaşçacık! Ve sonra, kafamın geçebileceği kadar bir aralık olunca, hiç ışık sızdırmayacak şekilde her tarafı, her tarafı örtülü karanlık bir feneri aralıktan sokup, sonra da kafamı içeri uzatıyordum. Ha, ne kadar zekice kafamı uzattığımı görseydiniz gülerdiniz! Onu yavaşça hareket ettiriyordum –o kadar yavaş ki, ihtiyar uykusunda rahatsız olmuyordu. Kafamı aralıktan tamamen içeri sokmak bir saatimi alıyordu, böylece onu yatağında yatarken görebiliyordum. Ha! —deli bir adam bu kadar zeki olabilir mi? Ve sonra, kafam tamamen odanın içine girince, feneri dikkatli bir şekilde açıyordum –ah, çok, çok dikkatli (çünkü eşyalar gıcırdayıyordu) –onu ancak akbabaya benzeyen gözüne tek bir ışık huzmesi düşecek şekilde açıyordum. Bunu yedi uzun gece boyunca yaptım –her gece sadece gece yarısında –ama göz her seferinde kapalıydı; o yüzden işi halledebilmek imkânsızdı; çünkü beni tedirgin eden ihtiyar değil, onun Kem Gözü'ydü. Her sabah, gün ağardığında, çekinmeksizin odaya giriyor, onunla cesurca konuşuyor, ona içten bir tavırla adıyla sesleniyor, geceyi nasıl geçirdiğini soruyordum. Gördüğünüz gibi, ancak çok tedbirli bir ihtiyar olsaydı her gece tam on ikide uykusunda odasına girip ona baktığımdan şüphe ederdi.

Sekizinci gecede kapıyı her zamankinden de daha dikkatli açtım. Elim, saatin yelkovanından bile daha yavaş hareket ediyordu. Bu geceden önce kendi kudretimin –kendi zekâmın sınırlarına vakıf olmamıştım. Muzaffer duygularımı ancak frenleyebiliyordum. Orada durup, kapıyı yavaş yavaş açtığımı ama onun, gizli emellerimi ve düşüncelerimi rüyasında bile göremeyeceğini düşünmek. Bu düşünce beni hafifçe güldürdü; belki beni duydu; çünkü yatakta aniden, bir şeyden korkmuş gibi kıpırdandı. Eğer gerisin geri çıktığımı düşünüyorsanız –yanılıyorsunuz. Odası, katran gibi kapkara bir geceydi (panjurlar, hırsız girer korkusuyla sıkı sıkıya kapalıydı), kapının aralandığını göremediğini biliyordum, bu yüzden yavaş yavaş itmeye devam ettim.

Kafam içerdeydi, feneri açmak üzereydim, tam da parmağım teneke sürgünün üzerindeyken, ihtiyar yatağında sıçradı ve “Kim var orada?” diye bağırdı.

Sessizce durdum ve hiçbir şey söylemedim. Bir saat boyunca vücudumdaki tek bir kası bile kıpırdatmadım, bu arada onun da geri yattığını duymadım. Hala yatakta dikilmiş dinliyordum; –tıpkı benim geceler boyu duvardaki saatlerin ölüm tıkırtısını dinlediğim gibi.

Biraz sonra hafif bir inilti duydum, bunun ölüm korkusundan kaynaklandığını farkındaydım. Acı veya keder dolu bir inilti değildi –hayır, hayır! – ruh dehşetle ürperdiği zaman derinlerden gelen alçak, boğuk bir sestti. Bu sesi iyi tanıyordum. Pek çok gece, tam geceyarısında, herkesçikler uyurken, göğsümden taşar, zihnimi rahatsız eden korkuları daha da derinleştirirdi. Bunu iyi tanıdığımı söylüyorum size. İhtiyarın ne hissettiğini biliyordum, içimden gülsem bile ona acıdım. İlk tıkırtıdan sonra, yatağında döndüğünden beri uyanık yattığını biliyordum. O andan beri ihtiyarın dehşeti giderek artıyordu. Korkusunun nedensiz olduğunu düşünmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Kendi kendine şöyle diyordu: “Bacadan gelen rüzgârın sesidir”, “Ortalıkta dolaşan bir faredir”, “Bir kereliğine cırlayan bir cırcır böceğidir”. Evet, bu varsayımlarla kendini rahatlatmaya çalışıyordu ama hepsinin nafile olduğunu anlamıştı. Nafile; çünkü Ölüm, ona yaklaşarak kara gölgesiyle sinsice önüne gelip durmuş ve kurbanı sarıp sarmalamıştı. Başımın odanın içinde olduğunu ona hissettiren –görüp duyamasa da- algılanmayan gölgenin hazin tesiriydi.

Uzun bir süre, büyük bir sabırla bekleyip de yattığını duymayınca, fenerde küçük -minicik- bir aralık açmaya karar verdim. İşte, aralığı böylece açtım –ne kadar, ne kadar sinsice olduğunu tahmin bile edemezsiniz- ta ki, nihayet tek bir loş huzme, örümceğin ağı gibi, yarıktan süzülüp akbabanın kine benzeyen gözünün üzerine düşünceye dek.

Göz açıktı –hem de sonuna kadar- ona baktıkça hiddetlenmeye başladım. Onu açık seçik görüyordum –donuk bir maviydi, üzerine beni iliklerime kadar donduran korkunç bir perde çekilmişti; ama ihtiyarın yüzünü veya vücudunu göremiyordum: ışık huzmesini tam da lanetli noktaya sanki içgüdüyle yöneltmişim.

Delilik zannettiğiniz şeyin, duyuların haddinden fazla keskinliği olduğunu söylememiş miydim? –şimdi, diyorum ki, kulağıma alçak, boğuk, bir parça beze sarılmış bir saatin tiktaktaki gibi bir ses geldi. Bu sesi de iyi tanıyordum. İhtiyarın kalp atışıydı. Davul sesi askeri nasıl cesaretlendirirse, bu da öyle hiddetimi artırdı.

Ama yine de kendimi tuttum ve hareketsiz durmaya devam ettim. Güç bela solu-yordum. Feneri hareket ettirmeden tuttum. Huzmeyi gözün üzerinde sabitlemeye çalıştım.

Bu arada kalbinin cehennemi çarpıntısı artıyordu. Her an daha da hızlı, daha da yüksek sesle çarpıyordu. İhtiyarın yaşadığı dehşet korkunç olmalıydı! Size diyorum, her an daha da, daha da yüksek sesle atıyordu! –beni iyice anladınız mı? Size asabi olduğumu söylemiştim: öyleyim. Şimdi her şeyin durgun olduğu bu saatte, evin korkutucu sessizliğinde, böyle garip bir ses beni zaptedilemez bir dehşete sürüklemişti. Yine de birkaç dakika daha kendime hâkim oldum ve kıpırdamadan durdum. Ama kalp atışı daha, daha da yüksek sesle atmaya başlamıştı! Kalbin patlayacağını düşündüm. Artık beni yeni bir heyecan almıştı –sesi komşular duyacaktı! İhtiyarın vakti dolmuştu! Korkunç bir haykırışla, fenerin üzerini açtım ve odanın içine daldım. Bir çığlık attı –sadece bir sefer. Bir defada tutup yere indirdim, sonra da ağır yatağı üzerine çektim. İşin hallolduğunu görünce kaygısızca tebessüm ettim. Ama uzun dakikalar boyunca kalp boğuk bir sesle atmaya devam etti. Ne var ki bu beni tedirgin etmedi; ses duvarın öbür tarafından duyulmazdı. Sonunda durdu. İhtiyar ölmüştü. Yatağı kaldırıp cesedi inceledim. Evet, taş gibi ölüydü. Elimi kalbin üzerine koydum, uzun dakikalar boyunca orada tuttum. Nabız yoktu. Taş gibi ölüydü. Artık göz beni rahatsız etmeyecekti.

Eğer hala deli olduğumu düşünüyorsanız, cesedi saklamak için aldığım zekice önlemleri anlatınca fikrinizi değiştireceksiniz. Gecenin sonuna yaklaşmıştık, hızlı fakat çabuk bir biçimde çalıştım. Önce cesedi parçalara ayırdım. Kafayı, kolları ve bacakları kestim.

Sonra yerin döşemesinden üç tane kalası yerinden çıkardım, ne varsa ke-restelerin arasına yerleştirdim. Sonra tahtaları öyle zekice, öyle uyanık bir biçimde yerine yerleştirdim ki hiçbir insan gözü –hatta onunki bile- yanlış bir şey olduğunu anlayamazdı. Temizlenecek hiçbir şey yoktu –herhangi bir leke –herhangi bir kan izi. Bunun için fazla ihtiyatlıydım. Banyo küveti hepsini yutmuştu –ha! ha!

Bu işleri hallettiğimde saat dört olmuştu –ama hala geceyarısı gibi kapkaranlıktı. Saat vurduğunda, sokak kapısı tıklatıldı. Gönül rahatlığıyla kapıyı açmaya gittim, artık korkacak neyim vardı ki? Nezaketle, kendilerini polis memuru olarak tanıtan üç adam içeri girdi. Komşunun biri geceleyin bir çığlık duymuş; cinayet şüphesiyle karakola haber vermiş, onlar da (memurlar) nedenini araştırmak için tayin edilmişlerdi.

Gülümsedim –korkacak neyim vardı ki? Beyefendilere “Hoşgeldiniz” dedim. Çığlığın, rüyamda benden geldiğini söyledim. İhtiyarın taşraya gittiğini anlattım. Ziyaretçilerime tüm evi gezdirdim. Onlara –hem de iyice- arama yapmalarını söyledim. Sonunda onları odaya götürdüm. Kıymetli eşyalarını gösterdim, oldukları yerde, güvende duruyorlardı. Kendime güvenin getirdiği coşkuyla odaya sandalye getirdim ve burada oturup yorgunluklarını atmalarını istedim, kendim de, mutlak zaferimin verdiği cesaretle, tam altında kurbanın cesedinin ebedi uykusuna yattığı noktanın üzerine koydum sandalyemi.

Memurlar ikna olmuşlardı. Tavrım, onları ikna etmişti. İçim, tuhaf bir şekilde rahattı. Oturmuşlar, ben neşeyle cevap verirken, oradan buradan sohbet ediyorlardı. Ama kısa bir süre sonra betimin benzimin attığını hissetmiş ve keşke gitseler diye içimden geçirmiştim. Başım ağrıyor, kulaklarımda bir çınlama olduğunu zannediyordum; ama onlar oturup sohbet etmeye devam ediyorlardı. Çınlama daha da duyulur hale gelmişti: bu histen kurtulmak için daha da rahat bir şekilde konuşmaya başlamıştım: ama his devam etti ve daha da keskinleşti –ta ki sonunda sesin kulağımın içinde olmadığını fark edene kadar.

Şüphe yoktu ki artık hakikaten de betim benzim atmıştı; ama daha akıcı konuşma-ya başlamıştım, daha yüksek sesle. Ama ses artıyordu –ne yapabiliirdim ki? Alçak, boğuk, bir parça beze sarılmış bir saatin çıkardığı gibi ritmik bir sestti. Soluk soluğa kalmıştım – ama memurlar bunu duymamıştı. Daha da hızlı –daha da hararetili konuşmaya başladım ama ses hep artmaya devam ediyordu. Neden gitmiyorlardı ki? Ayağımı yere vura-rak bir ileri bir geri volta atıyordum sanki adamların müşahadesinden öfkelenmişçesine –ama ses hep artmaya devam etti. Allahım! ne yapabiliirdim ki? Sinirimden köpürdüm –kudurdum –saydım sövdüm! Oturduğum sandalyeyi yere fırlattım, kalaslara bastırıp sür-tüm ama ses iyiden iyiye yükseldi ve sürekli arttı. Daha yüksek –daha yüksek –daha yük-sek! Ama adamlar hala hoşça sohbet ediyor, gülüyorlardı. Sesi işitmiyor olabilirler miydi? Fesupanallah! –hayır, hayır! Duyuyorlardı! –şüpheleniyorlardı! –biliyorlardı! –korkumla alay ediyorlardı! –o zaman böyle düşündüm, şimdi de böyle düşünüyorum. Her şey bu ızdıraba yeğdi! Her şey bu alaydan daha fazla tahammül edilebilirdi! Bu riyakâr tebes-sümlere daha fazla dayanamazdım! Öyle hissediyordum ki ya bağırmam ya da ölmem ge-rekiyordu! –ve şimdi –yine! –dinle! daha yüksek! daha yüksek! daha yüksek! daha yüksek! –

“Hainler” diye bağırardım, “gerçeği daha fazla gizlemeyin! Suçu ka-bul ediyorum! –kalasları kaldırın! –işte, işte! –onun korkunç kalp atışları!”

Roger Craddock, Yaş 70
Reigate Takımında Futbolcu

Tek Kulvarda Koşmayan Atlar

Bugünün zaman kavrayışı yalnızca bugün ile tanımlanan dönem için geçerlidir. Bu yüzden ezeli ve ebedi geçerli olduğunu düşündüğümüz ilkeler yalnızca bir tarihsel dönem için geçerlidir. Bu ilkeleri tarihin tüm çağlarında aramak ve bulduğunu düşünmek yalnızca belli bir dönemin düşüncesinin içerisinden diğerlerini okumaktır. Tıpkı yalnızca mensubu olduğu grubun içerisinden konuşmak gibi, oysa başka gruplar, başka var oluşlar mümkündür. İşte bu yüzden insana dair tanımlar yalnızca belirli bir tarihsel döneme özgüdür. Ezeli ve ebedi değildir. İnsan doğasının bencil olduğunun ve hep daha fazlasını istediğinin düşünülmesi bir yana belirli bir insan doğasının varlığı dahi belirli bir tarihsel dönemin yaklaşımlarıdır. Bu yüzden iş bölümünde belirli işlerin, insanların seçme özgürlüğü bulunduğu tercih edilmeyeceğinin dayandırıldığı sebep ortadan kalkmıştır. Pekâlâ, bir insan, insan ya da hayvan pisliği temizlemekten hoşnut olabilir veya bunu tercih edebilir. Hayvan pisliği temizlemekle herhangi bir televizyonda program yapmak arasında sağlıklı karşılaştırma yapmak mümkün değildir çünkü iki farklı uğraşı birbirine denkeleyecek herhangi bir mekanizma bulunmamaktadır. Bu mekanizmanın para olduğunu söylemek, paranın varlığının ezeli ve ebedi olduğunu söylemekten farkı yoktur. Bu dönemde keşfedilen her tarihsel dönemde paranın varlığının olduğunun ispat edilmesi gerekir. Bu yüzden tahayyülde kurulacak bir dünyada sorun hiçbir insanın yapmak istemeyeceği işler olması değildir. Bu durumda iyi ve ya kötünün belirlenmesi o dönemin eğilimiyle mümkündür.

Yarış için eğitilmiş atlar bile jokey binmediğinde tek kulvarda koşmaz. Yaşadığımız çağda ise insan daha çok bir konuda uzmanlaşmaya itilmektedir. Bununla da kalmayıp mevcut durum, uzmanı olmadığımız konularda son derece aciz ve bağımlı hale getirmeye çalışmaktadır. Kısacası herhangi bir sektörün bilmem ne kolunda çalışan bir insan, en karışık elektronik devreleri çözümlenebilirken evinde iki yumurta kırıp yemek yapmaktan acizdir. Hatta evindeki prizleri bile değiştiremez. Prizleri değiştirmek için sektörün başka bir koluna, yemek yiyebilmek için bilmem ne lokantasına bağımlıdır. İşte bu aciziyet ve bağımlılık hali, her ne kadar uzman olduğu konuda dünyada ender rastlanır insanlardan biri de olsa onu birey olarak, bizatili bünyesinde örgütsüz kılar. Organize etme yeteneğinden yoksundur ya da en aza indirgenmiştir. Bunun sebebi daha çok bir konuda uzmanlaşmanın, çoğunluk içindeki yoğunluk dengesini değiştirmesinden dolayı zihni ya da fiziksel çeşitliliğin

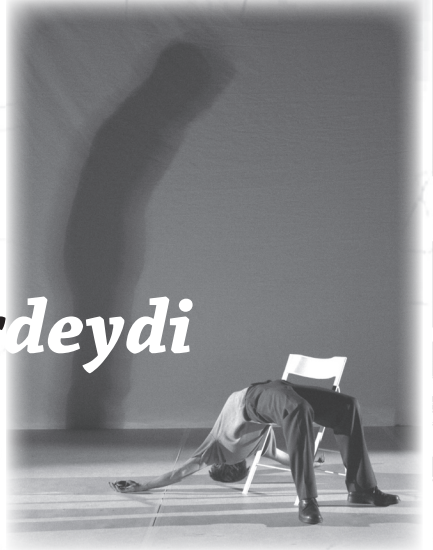
aza indirgenmesiyle başlar. Bir diğer etki de kendi yaptığı işteki fikri tıkanmadır. Buradaki iş; meslek ya da herhangi bir uğraş olabilir, örneğin edebiyatla uğraşan bir insanın, evinde tadilat yapması; yazdığı bir metinde yapacağı bir ev tasvirinde küf kokusunun eskiyen elektrik tesisatından geldiğini en ince ayrıntısına kadar anlatabilecek şekilde kendi işinde zenginleşmesini sağlar. Oysa bu tasviri yalnızca edebiyat konusunda uzmanlaşmış bir insan yapması çok daha zordur ya da tasvirdeki duygu aktarımı çok daha cılız olur. Karışık elektronik devreleri çözümleyen bir meslek kolunda çalışan bir bireyin yemek yaparken göreceği bir eylem; uzmanlaştığı işte yenilik yapmasını sağlayabilir. İnsan, belirli bir süreyle ölçülebildiği hayatında bir konuda yoğunlaşmak isteyebilir. Zaten buradaki niyet, onun yoğunlaştığı konular dışındakilere de açık olmasını sağlar. Problem daha çok tercih ile değil, piyasa koşullarının diktesiyle ve bu sayede yaşattığı zaman sıkışmasıyla, yalnız bir konuda uzmanlaşmaya itilmemiz. Uzmanlaştığımız konu sayesinde bize bir kimlik atfedilmesi ve karakter edindiğimizi düşünmek, karşılığında ise insandan sökülp alınan kişiliğidir yani örgütlü oluşudur.

Ne iş yapıyorsunuz sorusunun cevabı pekala halı sahada forvet oynuyorum ve ya evde bulaşıkları yıkıyorum olabilir. Sorun ne iş yapıyorsunuz sorusunun, hayat idame etmek için gereken meblağı hangi işi yaparak temin ediyorsunuz sorusu olduğunun düşünülmesidir. Hatta kimlik sorulduğunda, verilen isimin yanına hayat idame etmek için yapılan meslek unvanı da sanki bu mesleği tercih etmişçesine eklenerek cevap veriliyor. Seçeneklerini insanın kendisi oluşturmadığı var olan şıklardan birisini seçmek gibi daha çok. Seçenekleri oluşturmak içinse zaman yok. Neden? Piyasa.

Peki yıllar yılı halı sahada forvet oynayan ve kendisine faul dahi yapılsa oyunun sürmesi için mücadele etmeye çalışan mı daha saygıya değer yoksa futbol konusunda uzmanlaşmış, bu işten epey bir meblağ kazanıp vitrinleri süsleyen ama ceza sahasına girer girmez kendini yere bırakan futbolcu mu? Evet, bize sunulan, tahayyülde yaratılan bir gerçeklikte, vitrindekilerin gündemiyle yaşıyoruz. Bu gündeme “öldüğümüzde ve ya öldürdüğümüzde ancak üçüncü sayfadan ya da ana haber bülteninde bir dakikalığına” malzeme olabiliyoruz. Oysa “kendi işini iyi yapmaya çalışan”, “kendi işine katkıda bulunmaya çalışan” “sıradan ve sahici*” insanlarız. Buradaki sorun ise halı sahada forvet oynayan insanın, maçın ertesi günü hayatını idame etmek için bir yerlerde seçmeye itildiği işe gitmek zorunda olduğu ve vitrinde futbol oynayanın bir maçta kazandığı meblağı hayatı boyunca kazanamayacak oluşudur. Vitrindeki futbolcunun da halı sahadaki forvetinde oynadığı oyun futboldur. Birinin diğerinden futbolun tekniği anlamında daha iyi oynaması neye bağlıdır? Genetik yatkınlık mı daha baskındır yoksa hayat koşulları mı? Genel olarak futbolcular maçıktan sonra demec verdiklerinden neden durumlarını ya da kendilerini doğru düzgün ifade edemezler? Yalnızca futbol konusunda uzmanlaşmaya itilmişlerdir. Oysa yarış için eğitilmiş atlar bile jokey binmediğinde tek kulvarda koşmaz. Peki, bu çağda, neredeyse tüm insanların üzerine binen bu jokey nedir? Gözünüzdeki at gözlüğüyle bir kulvarda üzerinizde jokeyle en hızlı bir biçimde koşmaya çalışmak mı yoksa kurlarda bayırlarda dolaşmak mı istersiniz? O zaman başka var oluşları tanıyan (yalnızca rekabet dolayısıyla değil), “kendi işine elinden geldiğince katkıda bulunmaya çalışanlar” saygıyı hak ediyorlar sanırım.

*Sahici: Tahayyülde yaratılan gerçeklikte yer bulamayanlar kastediliyor.

Burda Bir Yerdeydi

Anneme her sorduğumda 'koyduğun yerdedir' cevabını vermesinden dolayı alışmıştım belki de, kaybettiklerim için aynı yere bakmayı ya da annem koyduğum yeri unuttuğum tahmin edemiyordu. İşte bir şekilde ben bulamıyordum.

Bu seferki ne kumandaydı ne de kitap ayracı(kitap ayrıçalarını hiç bir zaman kaldığım sayfaya koyamadım ben, hep sayfa numarasını ezberledim, hep unuttum).Bu seferki bir hayattı,dolaylı yoldan belki olabilse de, benim hayatımdan bahsetmiyorum. Ya da bir başkasınınkinden. Bir hayattı sadece, herhangi birine ait olmayan, kendiliğinden süregelen ve hepimizin ondan,tükendiğimiz anlarda hayat çaldığımız bir hayat.

Dilencilerin üzerimdeki duygu sömürüsü yükünü yenedemediğim gibi, en ufak göz temasını bile kaldıramıyordum bu aralar. Bu aralar karışık bir deniz, bulanık suyuyla içimde boğuluyor desem sadece edebiyat yapmış olmam,bir nebeze betimlemiş de olurum kendimi. İşte bu haldeyken,aidiyetsiz hayattan hayat çalarımlarım ben, nefes alırım, gülerim. Nefes aldım,güldüm ama bulamadım işte onu, ne koyduğum yerde vardı ne de başka bir şey ararken tesadüfen ona rastladım, sırf bir gıdım hayat aradım durdum,yatağın altından, geri dönüşüm kutusuna kadar,aradım, durdum.

Vazgeçtim önce, çünkü o sırada ayaktaydım ve ayakta durmaya devam edebiliyordum. En laleli devirlerimde bile o kadar güçlü hissetmemiştim kendimi, en güzel kokan günlerimde, uzanıyordum çünkü bir başka hayatın yanında. Sonra ayakta durmak bir şey getirmedi bana, yoruldum, annem geldi,ne oldu dedi, oturdum.

Koyduğum

yerde
Hayat

yok

anne,
nerede?

Sessizlik

sessizlik geçiyor şehirden
onu bunu ve şunu kenara bırakıyorum
okuduğum öyküdeki karakteri
tek sayfa darbesiyle öldürüyorum
pencereden içeri girmeye çalışan
ışığı perdelerin arasına sıkıştırıyorum
ve ağaçtan düşen yaprak gibi
kendimi yatağa düşerken buluyorum

soluksuz okuduğum
o öyküye dönüyorum
ya da o bana
evrenim sayılardan oluşmuyor
onları hiç anlamadım
öyküyle yatağında
bir sağa bir sola dönüyorum
şekilsiz ama hacimli
varlıklar oluyorum

tüm düşündüklerimi
bir anda söylemek istiyorum
bir dilim pasta
kahve kokusu
kitap yığını
sararan yapraklar
ve ev
sessiz
kendimi unutuyorum

bazen mi yoksa her zaman mı
bilmiyorum
olan ve olacak olan arasındaki
gerilimi
kendimi zamana kurban ederken
olduğum yerde kalıyorum
varlığım boyumdan büyük
aklımla çelişiyor

kendimi süpürüyorum
çöplüğün içine doğru
içi dışından farklıymış
gibi sanarak
kapladığım alan değişmiyor
şehirdeki parazitlerden biri oluyorum
sessizliği bozan
o yüzden
sessizlik geçiyor
ve gidiyor şehirden

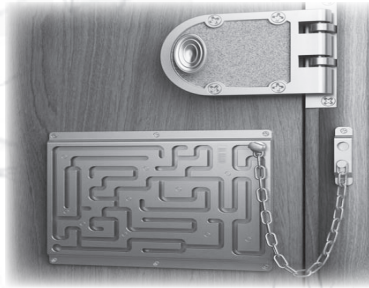
Adam

Döner

nereden
neden
deniz
izler var
varyasyonları yosunların
arınınca varsayımlardan
dandik hikayeler
gayeler bilendi yaşarken
kendime gelecek miyim
imgelerin karmaşasında yüzerken
kenar şeritlerde park eden
en sağlıklı kentlerin trafiği
rafine hazlar birikiyordu
duman duman yanmayan
yan sandalyenin kenarında
dahası var elbette
televizyon sessiz sinema
masaldan tutunamayan alt karakterler
terlerinde boğulurken
kendiliğinden son bulacak mı ki
kirlenmiş kurgu sayfaları

Uyku ile uyanıklık arasında sıkışmış bir beden – ruh hali içerisindeyim. Memlekette çoğu kişi uyuyorken uyanık olma duygusu. Gerçi onlar sürekli uyuyorlar neyse. Kendimi sürekli bitmeyen kapılardan giriyormuş gibi hissediyorum ve sonunda ‘hiçlik’ olduğu hissi bütün ruhumu kaplamış durumda. Artık buna inanmaya yaklaşıyorum ya da inandırılıyorum. Dünyanın en güzel aktivitesinin hayal kurmak olduğunu düşünenlerdenim. Yani hayatta her zaman azınlık olanlardan. Hayal kurdukça önüme yeni kapılar çıkıyor bütün kapıları açmasam da açtığım kapılardan sürekli yol almaya devam ediyorum. Ardından yeni kapılar yeni kapılar...

Bir şeylerin değişmesini umut ediyorum ancak umutsuzluğun beni esir almasından korkuyorum. Çünkü boktan bir dünyaya doğdum ve burada varlığını sürdüren toplumsal hayvanların yaptıkları boktan davranışlardan kendimi sorumlu tutuyorum. Hiçbir zaman diğer insançıklar gibi bencil olmayı başaramadım. Zamanla bir şeylerin değişmediğini görmek insanın açtığı kapıların boşa olup olmadığını sorgulamasına yol açıyor. Pişmanlık duygusunun insanların başına gelebilecek tahribatı en büyük şey olduğunu düşünüyorum. Varlığımdan, var oluşumdan yana bir sıkıntım yok. Pişman değilim. Sadece hayatta edilgen değil etken olmak istiyorum.

Sistem bizimle oynuyor. Hem de gereksiz birer kobay fare gibi. Sürekli elimize yeni anahtarlar veriyor kapıları açmamızı sağlıyor ancak hiçbir zaman gerekli olan kapıya ulaşmamıza izin vermiyor. Bunu sadece bir süreç şeklinde tutuyor, bizi de hayatımız boyunca peşinden sürüklüyor. Bu çoğu kez birçok insanın hayatına mal oluyor. Onun umurunda mı? Bize gösterilene inanmamızı, yazılanı okumamızı, yaşanılanları kabul etmemizi emrediyor. Kabul etmeyenler ise kahrolası toplumsal kurallar tarafından dışa vuruluyor ve içlerinde aynen şu an olduğu gibi ‘hiçlik’ hissi egemen oluyor. Birilerinin hala dimdik ayakta durabildiğini görebilmek bu histen uzaklaşmaya yetiyor çünkü ben bu hayatı istediklerimi yapmak için hayallerime koşmak için yaşıyorum. Zaman, mekan kavramını gözetmeden yaşamak gibi. Bazen hayallerimle ilgili yanılıya düşsem bile açtığım kapılar sonunda arkama bakıp geri dönmek istemeyeceğimi biliyorum.

“Hep denedin. Hep yenildin.

Olsun. Gene dene, gene yenil; daha iyi yenil.”

S.Beckett

Histoire de minarets en Suisse...

Le 3 décembre la Suisse a interdit la construction de minarets sur son territoire, cette question fait polémique sur les médias du monde entier. En fait, la Suisse est une démocratie directe, c'est-à-dire que le peuple vote lui-même pour ou contre des projets de lois ou des projets pratiques, comme la construction d'autoroutes ou autre. Théoriquement, chacun peut proposer un sujet de votation, s'il parvient à récolter cent milles signatures (sur une population totale de 7 millions d'habitants). Bien sûr, le projet est remanié par le Parlement avant d'être proposé au peuple.

L'histoire des minarets a commencé dans un village suisse allemand, Wangen bei Olten, dans le canton de Soleure (les « cantons » en Suisse, sont l'équivalent des « départements » en France). Une communauté musulmane turque a obtenue l'autorisation de construire un petit minaret sur le toit d'une ferme qui lui sert de mosquée. Une partie de la population s'est plainte de cela aux autorités politiques, ce qui a été directement récupéré par le parti d'extrême droite « UDC ».

Ce parti populiste et xénophobe, qui se présente comme centriste et conservateur, agit depuis plusieurs années de manière extrêmement agressive sur la scène politique suisse. Il joue sur les peurs des gens, principalement sur les peurs des gens de la campagne qui n'ont jamais vu d'étrangers et craignent d'être envahies. C'est toujours la même logique, largement inspirée du National Socialisme Allemand, mais finalement universelle : faire croire à la partie la plus crédule de la population qu'elle est menacée par un ennemi intérieur, qui serait la cause de tous ses malheurs.

Ce parti a donc parlé d'une menace « d'islamisation de la Suisse » en faisant des affiches simples, aux couleurs vives, et franchement racistes. Comme le leader de ce parti, Christoph Blocher, est milliardaire, il n'est pas difficile pour lui de faire une propagande extrêmement efficace, il en a les moyens. Et donc, il a récolté facilement les cent milles signatures nécessaires à la création d'un référendum contre la construction de minaret dans le pays. Et pas uniquement contre l'appel à la prière, qui peut déranger les gens à cause du bruit, mais contre la construction pure et simple de minarets.

Le gouvernement s'est opposé à cela en disant que la Suisse gagne des milliards d'Euros chaque année grâce aux pays musulmans, et que se fâcher avec eux serait préjudiciable au niveau

économique. Parce que, bien sûr, les étrangers qui sont riches sont très bien accueillis en Suisse, ils peuvent mettre leurs argents dans les banques et payer peu d'impôts, ce n'est pas un problème. D'ailleurs, plus ils sont riches, et moins ils paient d'impôts, c'est logique non ? Quand il s'agit d'argent, les nationalités n'existent plus. Par contre, quand il s'agit d'accueillir des réfugiés pauvres victimes de guerres, c'est très différent. Là, la Suisse ne respecte souvent pas la charte des droits de l'Homme pour les renvoyer chez eux (on utilise actuellement le « taser » pour les faire monter dans l'avion qui les emmène hors du territoire). C'est paradoxal, car souvent la Suisse prétend être la capitale mondiale des droits de l'Homme.

Bref, le gouvernement s'est opposé à l'interdiction des minarets, mais dans un tel cas, le gouvernement n'a pas le pouvoir d'interdire une votation populaire.

Donc la population a dû voter, et elle a voté majoritairement contre les minarets.

Pourquoi ? C'est difficile à dire, puisque, comme je vis à Istanbul, je n'ai pas pu être au cœur des débats de l'opinion publique suisse. Mais ce que j'ai compris, c'est que la campagne de l'UDC a bien fonctionné et que beaucoup de gens, sans être nécessairement racistes, n'ont pas voulu que des signes religieux étrangers puissent être visibles sur leur territoire. Cela au nom de la laïcité, ou avec l'argument que les églises chrétiennes ne sont peut-être pas non plus construites facilement dans des pays musulmans. Que chacun pratique sa religion chez soi, somme tout.

Ce que j'en pense, c'est que c'est absolument de l'intolérance. C'est accepter l'autre tant qu'il n'est pas visible, tant qu'il se cache, tant qu'il s'assimile. Et cela est toujours, d'une manière ou d'une autre, au bénéfice du pouvoir. Car c'est par la peur, par le conflit, par la division, qu'on asservit au mieux la population. Les partis d'extrême droite jouent avec cela, mais pas seulement eux. Tous les gens qui veulent du pouvoir cherchent un ennemi afin d'unifier les moutons qui les suivent. Car comment unir une masse docile et obéissante, si ce n'est face à la différence ? Bush l'a bien compris en parlant « d'axe du mal » après le 11 septembre. Maintenant que la guerre froide est finie, il faut une nouvelle opposition, ça arrange tous les pouvoirs. Donc maintenant qu'il n'y a plus d'opposition entre le communisme et le capitalisme, pourquoi ne pas recréer une petite tension religieuse ?

Ce qui est encore plus comique, c'est qu'en Suisse la majorité de la population n'est pas franchement croyante, donc la religion de l'autre ne devrait pas être ressentie comme une menace. Mais les gens sont des moutons, on leur dit d'avoir peur et ils ont peur. Heureusement, pas tous, il y a beaucoup de protestations, de caricatures des affiches UDC, de réactions très fortes, et ça c'est tout de même rassurant.

Je n'ai pas eu honte d'être une Suisseuse, le 3 décembre, car la question de nationalité est pour moi absolument contingente, c'est le hasard, un accident peut-être. Donc je ne me sens en rien liée aux gens qui ont voté contre les minarets. Même si on me dit que, par un contrat social, j'ai une responsabilité de citoyenne, je n'ai jamais rien signé et mon passeport n'est qu'un morceau de papier. Mais si je me sentais suisse et responsable de ce qui se produit en Suisse, j'aurais honte. Malgré tout, ça m'a fait une impression étrange de regarder les résultats des votations à la télévision avec mes amis stambouliotes, c'est la raison pour laquelle j'ai eu envie d'écrire ce texte.

İsviçre'deki

Minarelerin Hikayesi

3 Aralık'ta İsviçre, topraklarına minarelerin yapılmasını yasakladı, bu sorun tüm dünya medyasında polemik yarattı.

Aslında, İsviçre doğrudan demokrasidir *, halk pratiğe ya da yasaya dair projeleri kendisi oylar, mesela otobanların yapımı gibi... Teorik olarak, eğer yüz bin imza toplamayı başarabilirse herkes bir oylama konusu önerebilir (toplam 7 milyon nüfus içinden). Tabii ki, proje halka sunulmadan önce parlamento tarafından yeniden elden geçirilir.

Minarelerin hikayesi İsviçre'de Almanca konuşulan bir şehirde, Wangen bei Olten, Soleure Kantonu'nda (İsviçre'de kantonlar, Fransa'daki ilçe ile bucak arasında bir yönetim bölgesine tekabül eder) başladı. Bir müslüman Türk cemaat, cami hizmeti gören bir çiftlik binasının çatısına ufak bir minare yapma izni elde etti. Doğrudan, aşırı sağcı « UDC » tarafından bir araya getirilen nüfusun bir kısmı oradaki siyasi otoriteye şikayet etti .

Bu popülist ve yabancı düşmanı parti, kendini merkez muhafazakar olarak sunan, uzun yıllardır İsviçre politik arenasında aşırı agresif bir tarza davranan bir partidir. Kırsal kesimde yaşayan ve hiç bir zaman yabancı görmemiş, istila edilmekten çekinen insanların korkularıyla oynayan... Bu büyük ölçüde Alman Nasyonal Sosyalizmin'den etkilenen, ama sonuç olarak evrensel olan her zaman ki aynı mantıktır : tüm hoşnutsuzluğunun sebebi olacak bir iç düşman tarafından tehdit edildiğine nüfusun en çabuk kanan kısmını inandırmak.

Bu parti sonuç itibariyle İsviçre'deki İslamlaşma tehdidinden, zafer renklerinden ve açıkça ırkçı basit afişler yaparak bahsediyor. Christoph Blocher bu partinin lideri, kendisi milyarder, onun için son derece etkili bir propaganda yapmak zor değil, gerekli araçlara sahip.

Ve sonuç olarak, ülkede minare yapımına karşı bir referandum toplamak için gereken yüz bin imzayı rahatça topladı. Bu yalnızca gürültü sebebiyle insanları rahatsız edebilecek olan ezana karşı değil, düpedüz minarelerin yapımına karşıydı. Hükümet İsviçre'nin müslüman ülkeler sayesinde her yıl milyarlarca euro kazandığını ve onları kızdırmanın ekonomik düzeyde zararlı olacağını söyleyerek buna karşı çıktı . Çünkü, tabii ki, İsviçre'de zengin olan yabancılar çok iyi karşılanır, paralarını bankalara az vergi ödeyerek yatırabilirler ve bu problem olmaz. Ayrıca, zenginleştikçe daha az vergi öderler, bu ne kadar mantıklı değil mi ? Paradan bahsedildiğinde, milliyetçiler ortadan kaybolur. Buna karşın, savaş kurbanı fakir mültecileri karşılamaktan bahsedince, bu bambaşka olur. Bu durumda mültecileri kendi evlerine yollama konusunda İsviçre çoğunlukla İnsan Hakları Beyannamesi'ne saygı göstermez (yurt dışına onları götürecek uçağa bindirmek için itip kakar). Bu paradoksaldır : çünkü İsviçre , dünyanın insan hakları başkenti olduğunu sıklıkla ileri sürer.

Özete, hükümet minarelerin yasaklanmasına karşıdır, ancak bunun gibi bir durumda, hükümet halk oylamasını engelleme erkine sahip değildir. Sonuç olarak nüfus oylamak zorundadır ve çoğunlukla minarelere karşı oy kullanır. Neden ? Söylemesi güç, çünkü ben İstanbul'da yaşadığımdan, İsviçre kamuoyunun tartışmalarının ortasında değilim. Ama anladığım, UDC'nin kampanyası iyi işlemiş ve yalnızca ırkçı olan insanlar değil nüfusun çoğunluğu kendi topraklarında farklı din sembollerini görmek istememiştir. Laiklik adına veya müslüman ülkelerde hristiyan kiliselerin hiç de kolaylıkla inşa edilemediği argümanı ile. Herşeyin özeti, herkes kendi ibadetini evinde eder.

Benim düşündüğümse, bunun tamamen tahammülsüzlük olduğu. Başkasını yalnız görünür olmadığı zaman, saklandığında, assimile olduğunda kabul edebilmek. Bu her zaman, bu tarz da ve ya bir başka tarzda, nüfusu en iyi şekilde köleleştiren korkudan, çelişkiden, bölünmeden dolayı iktidar yararınadır. Aşırı sağcı partiler bununla oynuyor, ama yalnız onlar değil. Kendilerini takip edecek koyunları sonunda bir araya getirecek bir düşman arayan tüm insanlar. Çünkü farklılığa karşı olmazsa nasıl uysal ve emirlere amade bir yığını bir arada tutabilirler ki? Bush bunu 11 Eylül'den sonra "Şer Eksenini" derken iyi anlamıştı. Şimdi soğuk savaş bittiğinde, yeni bir karşı kutup gerektiği, tüm iktidarlara hoşnut kılacak... Sonuçta bugün komünizm ile kapitalizm arasında bir çatışma yok, neden yeniden küçük bir dinsel gerilim yaratılmasını ki?

Komik olan İsviçre'de nüfusun çoğunluğu açıkça inançlı olmaması, yani ötekini inancı bir tehdit olarak algılanmaması gerektiği. Ama insanlar koyun, onlara korkun denince korkuyorlar. Ne mutlu ki, herkes değil, UDC'nin afişlerinin bir çok karikatürü yapıldı, afişlere karşı protestolar gerçekleşti, güçlü tepkiler verildi, ve hepsi aynı iç açıcılıkla.

3 Aralık sebebiyle bir İsviçreli olmaktan utanmıyorum; benim için milliyete mensup olmak sorusu önemsiz, tesadüfi ve ya belki de kaza eseri gerçekleşen bir durum. Sonuç olarak minarelere karşı oy kullanan insanlarla hiç bir bağ hissetmiyorum. Benim bir yurttaşlık sorumluluğumun olduğu bana hiç bir zaman imzalamadığım toplum sözleşmesi tarafından söylene bile... Pasaportum yalnızca bir kağıt parçası. Ama eğer İsviçreli olduğumu hissediyorsam ve İsviçre'de üretilende sorumlu olsam, utanırım. Tüm bunlara rağmen, İstanbullu arkadaşlarımla televizyonda oylama sonuçlarını izlemek bende meseleye farklı bir ilgi uyandırdı. Metni yazmama yol açan sebep budur.

**Daha fazla
güvenlik için**

*Çevirmen Notu: Yazıyı kaleme alan arkadaşın "Doğrudan Demokrasi" dediğinden, sanırım "Plesibit Demokrasi"yi anlamak gerekiyor.

Martılar

Kadıköy'ün rıhtımı hep mi pis kokar? Evet, hep pis kokar. Kokar da kime, benim gibi rıhtımın bakımsız deniz kenarına bir kez bile inmemiş olanlara. Benim gibiler o rıhtım boyunca ya tren garına gitmek vrya oradan gelmek, ya da dolmuşlara binmek için kullanır. Uzak durmayı tercih ettiğimiz için de hep pis kokar.

Peki tüm o pislğe, lağıma ve kahverengi kire neden kayıklar bağlanmıştır? Neden küçük resmi tekneler iskele olarak orayı seçerler? Bazı insanların da kulübeleri vardır orada, uzaktan bakınca çöplük gibi gözükür de yaklaşınca yaşlı bir adamın içinde yaşadığını fark edersiniz. Belki de o yaşlı adam oradaki kayıklardan birinin sahibidir. Belki de oradaki kayıklara bakan -arada bir içindeki suyu boşaltan mesela- bakım karşılığında da resmi olmayan küçük aidatlar toplayan birisidir.

Martıların ise zannımca hiç umrunda değildir bu pislik. Onlar balıkla ilgilidirler. İster çamur içinde ister lağım, ister akpak sular. Balık bile şart değildir onlar için. Ekmek de olur simit de, insanlar şehirde yaşayan pek çok canlı gibi martıları da kendi kurallarına çoktan uydurmuşlardır. Biyologlar için şehir canlılarının besin zincirini yeniden düzenleme zamanı çoktan gelmiştir.

Peki o gün, ben yine gardan Kadıköy'e giderken, onca martının bağışması ne-
dendi? Yüzlercesi -abartıyorum- ufacak bir yere toplanmış, sığmadıkları için de sürekli bir
dönüşüm içinde neden yakarıyorlardı? Hayatımda ilk defa rıhtımın sahiline indim. Denizi
gerçekten de hep tahmin ettiğim gibiymiş. Ama martıları inanın bana daha önce hiç bu
kadar deli görmemiştim.

Mesele, beton bir iskeleyle bırakılan bir poşet balıkmış. Onca hercümerç bir po-
şet balık içinmiş. Herhangi bir balıkçıdan beş liraya alabilirsiniz ama bu martılar anlamaz
ki ekonomiden. Onlar aracısız yerler balıklarını, en azından bir zamana kadar genel olarak
bu böyleydi; artık insanlara muhtaç gibi bir halleri var. Netekim o bir poşet balığı da o
beton iskeleyle bir insan koymuş olsa gerek.

Peki bu yazılanların anlatılacağı tarafı neresi? Şurası ki; merakla iyicene yaklaştı-
ğımda, öbür iskeleden üç çocuk taş atmaya başladı martılara. O kadar çok taş vardı ki
ayaklarının dibinde, hiç bir martıyı sağ bırakmayabilirlerdi. Yüzlerinde de öylesine gerek-
siz bir kin vardı ki... Çocukça seviniyorlardı demek garip kaçabilir ama öylesine bir sevinç
oturuyordu yüzlerine attıkları bir taş martıya vurduğu zaman. Vuramamaları imkansızdı,
gene de genelde kaçıyorlardı. Taşın biri martının boynuna çarptı, tok bir ses çıkardı.
Martı uçmaya tenezzül etmedi ama bana canı pek yanmış gibi geldi. Artık bu savaşta
tarafsız duramazdım.

Bu muharebenin martılar cephesinde yer almak zorunda kaldım. Bunu sade-
ce insaniyet adına yapmadım. İstesem de çocukların tarafına geçemezdim. Martıların
iskelesinden çocukların iskelesine geçiş tellerle kapatılmıştı. Çocukların bulunduğu bölge
aslında yasak bölgeydi. Hani şu kapısında iki tabela olanlardan, ilki 'girmek yasaktır',
ikincisi 'dikkat köpek!'. Ne işleri vardı o zaman bu çocukların orada. Ama öyle çocuklar-
dı ki onlar Türkiye Cumhuriyeti'nin bütün hukuk sisteminden bi'haberdiler. Cahillikleri
yüzünden de her türlü kanun dışı işi gerçekleştirebilirlerdi. Mesela onları ikna etseniz,
çok rahatça ve mutlulukla bir bankaya molotof kokteyli atabilirlerdi. Politikaya ihtiyaçları
yoktu onların vahşice eğlenmeleri için. Pis çocuklardı işte ve martıların hepsini öldürmeyi
kafalarına koymuşlardı. Bütün gün sadece canları sıkılmıştı. Zaten bu yaştaki çocukların
en büyük sorunu can sıkıntısı olsa gerek. Elde değil, insan neden sosyal bir devletimiz
yok diye düşünüyor, belki çeşitli sosyal tesisler olsa martılar taş yemek zorunda kalmaz-
lardı. Ama şu anda bu düşünceler anlamsız, aslında pek çok zaman düşünceler anlamsız.

"Taş atmayın!" diye bağırardım ama ilk cevapları bana taş atmak oldu. Aralarından
sarı saçlıydı -uzak olduğu için seçemiyordum ama böyle sarı saçlı çocuklar hep çilli olur-
bana taş atan. Tereddüt ile atmıştı zaten ve taş yavaş yavaş üstüme gelirken benden çok o
korkmuştu. Onun korkusu ise bana cesaret oldu ve çekilmedim taşın menziline. Zaten
yanıma düştü. Ama bir insanın yanına düşen taş onları ürkütmeye yetti. Demek ki bu
çocuklar Ceza Kanunu'ndan değil ama insandan korkuyorlardı. Martılar da bağırıyorlardı
ama benim "Gelmeyim lan oraya" (oraya geçiş yok) diye bağırmanın kaçmalarına yetti.

Gerçekten Kadıköy rıhtımından daha pis çocuklardı.

ölüm

Galeri Nev'de
kurul

neden
Çok izleniyor

bi
linç

Polisin dövdü

hâlâ bu kadar sertleşiyor

Kapitalizm
inti-harlar

raydan çıktı

GÜNÜN
HABER

Ortakoy'de bulundu

Cesedi
ile yakılan bacaklarının kalıntıları bulundu

kadının kayıp başı ve kolları

berdel olmavacağı
telle boğulmuş halde bulundu

Yolsuzluğa gözaltı

'Kaçırıldılar'

"Her gece rüyama giriyor. Artık uyuyamıyorum. Onu biz ailesi öldürdük"

"Kız kardeşimiz namusumuzu kirletiyor" diye karar verdik. En küçükümüz

grip kabloyu boynuna dolayıp sikti. Cesedini arabayla Şile

organını kesince, polisler Bak

koca, eşine tecavüz ettiği iddia edildi

takipteyim

ihale Cinayet

Yasa

Sevgiliyi takibe alıp zanlıyı yakaladılar katlettiler?

Pompalı damat

Panik

Babasının kaçırdığı 17 yaşındaki kızın

çatlak yok hayrak

Çiğirde lise öğrencisi an'ın 21 kez bıçaklayarak öldürenin 39 yaşındaki

gözlerini yumdu

Beyzbol sopasıyla

hadım ettim

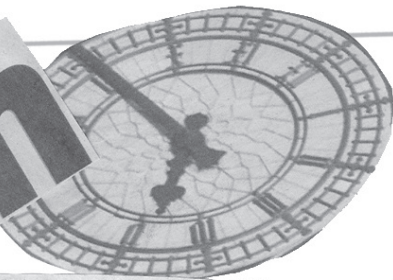
Ezeli Tedavi gerektiren akıl hastalığı

boğaz kesti

şaşırmayın

Burası Türkiye

SOKAĞA KULAK VERİN!..

Söyleşi : "Sıcak birşeyler olsun diye poşet çay içmemek üzerine..."

Öğrenci yurdunda kalan,
son 4 yıldır poşet çay
içmeyen, çayını demlemenin
yanısıra arkadaşlarına da
"samimi" çay

ikram eden
E l i f e ' y l e
söyleştik.

Ne zamandan beri ney üflüyorsun?

-5 aydan beri herhalde. Pek zaman kavramım yoktur. Hep babamın saz sesiyle, ninni gibi ; onunla uyumuşumdur. Evin sesi gibi gelir. Herkes aynı şekilde hissetmez, herkes içinde olmadığı için. Nerde duysam, hemen yüreğimi hoplatır. Ney sesinde her farklı kişinin, farklı bir üslubu oluyor. Her kişiden aynı ses çıkmıyor. Sen o anda ne hissediyorsan direk çıkıyor. Yansıyor sesin. Daha ruhuna dokunuyor gibi.

Alkolliyken üflenmiyormuş ney...

-Ne alakası var ya?

Çok büyük günah...Alkolliyken içine üflersen çürür demişti benim ney hocam. Günabtan değil çürüttüğü için.

-Siz bu arada sarma tütün mü içiyorsunuz? Bana da bir tane sarsana... Hayatımda ilk defa sarma içeceğim. Babam hep sarar da...

Demlik poşetiyle demlenmiş çay ile bildiğimiz demlenmiş çayı ayırt edebilir misin?

-Kesinlikle ayırt ederim.

Nasıl ayırt ediyorsun?

-Bildğin poşet tadı geliyor.

Peki poşet çayın nasıl icat edildiğini biliyor musun?

-Hayır

Yanlışlıkla! Herifin biri çay tacirliği yapıyormuş, eşantıyon yollamak için öyle ufak poşetlere koymuş. Bunu alan denyolarda, bilmiyorlarmış, doğrudan onu atmaşlar suyun içine... Şu anda dünyanın %96'sı poşet çay kullanıyor.

-İşyerinde de bizim öyle poşet çay yapıyorlar, ben gidip içine yaprak atıyorum. Demlik temizlemesi zor oluyor ama temizlerim. Çok kötü oluyor nasıl ona çay diyebiliyorlar anlamıyorum. Normal çayı demlerken bile suyunu çok kaynatmazsın, tadı değişik çıkar. Onu da çok sevmiyorum. Demini alacak, güzel kaynayacak suyu. Annem benim çok güzel çay demler. Su da fark ediyor İstanbul'un suyuyla doğru düzgün olmuyor çay.

Canakkale'nin Çan ilçesi'nde Kobak Suyu var, içim için sert ama inanılmaz dem çıkartıyor. İstanbul'da içme sularıyla da denedim ama olmuyor.

-Bizim Isparta'da kaldığımız kasabanın suyu da iyidir. Birazcık serttir suyu. Onun demi de çok güzel çıkar. İstanbul'a geldiğimde ilk içtiğim çayı hatırlıyorum. "Bu çay mı?" demiştim. Ama artık İstanbul suyuna alışmış durumdayım. Ama eve gittiğimde farkı hissediyorum. Otobüsten indiğimde annem kahvaltı hazırlamıştı bir kere. İçtim. "İşte çay budur!" dedim. Burada küçük bardaklar ya! Bizim oradakiler Paşabahçe Klasik ince belli bardaktır. Ne çok büyük ne çok küçük... Bir ortası vardır. Çabuk soğuduğundan bardak ne kadar büyük olursa o kadar kötü oluyor. İsveç'te bardak bulamadım, ince belli de götürmemiştim. Gidip salak gibi kupa götürmüşüm o da çabuk soğutuyor. Soğutmayan bardak aradım ikinci elcilerden. İnce uzun bir bardakları var, likör bardağını bilmiyorum artık. Onu aldım. İlk aldığımda tuhaf bir tat gelmişti, yukarı doğru genişliyor bardak ama en azından soğutmuyordu *İsveç'te çayı nerden buldun, götürdüün mü buradan?*

-Buradan götürdüm. Aldım bi kilo çay, demlik götürdüm bir de. Arakadaşlar şok oldu. Sonra İsveç'te de buldum Rize Çayı ama biraz bayat oluyor oradakiler ama güzel Arap çayları var orada.

Hiç poşet çay içtin mi?

-İçtim.

Nerede?

-Yurda geldiğim ilk sene ona katlandım. Bir senenin sonunda demlik almaya karar verdim. Study'ye demlikle giderdim. Hatta yanımdakilere ikram ederdim. Study'de çay dağıtan kız...

Geçen akşam oturuyorum Study'de demliği de götürmüşüm. Termosa koydum gerçi çabuk soğumasın diye.

Kafam dalmış "Lan ben bu çayı satsam baya para kazanırım, bu termostan kaç bardak çıkar" diye düşünürken yakaladım kendimi. İnsanlar çay görsün, poşet çay filan içiyorlar. *Yurtlarda tam bir felaket o. Poşet çay, hazır çorba, makarnaya hazır krema...*

-Bir defa o çorbadan içtim, nefret ettim.

Kaç yıldır yurttta kalıyorsun?

-Beşinci yılım.

4 yıldır...

-Çay içiyorum. (gülüyor)

Peki hiç neden çay içtiğini sordun mu kendine?

-Evet. Eskiden ders çalışırken ablamlar içerdi, ben çok küçüktüm. Kalabalık bir aile olunca. "Ders çalışırken çay içilir." kalmış bende. Çay şu an benim için ayrı bir tattır. Bu kadar bağlı değildim üç dört sene öncesine kadar, şekeri bıraktığım ilk zamanlar çok hoşlanamadım ama sonra şekersiz çayın tadını aldım. Çayın tadını hissedebiliyorum. Şu anda keyif meselesi önceden arıyordum. Şu anda keyif o tat.

İnsanlar neden poşet çay içer? Su temel ihtiyaçtır, plastik şişede alınmasını anlarım, yemekte böylederi yani fast food da kötü yemektir, ama acıkursun yersin. Ama çay böyle bir mesele değil...

-Kahvaltıda mis gibi demleyip getirmişim çayımı... Arkadaş da poşet çay atmış ben getirmeden önce. "Git "dedim "Dök şunu." "Al bundan!" "Ben sıcak bir şey olsun diye içiyorum" dedi. Hatta su sıcak geldiğinden üstüne soğuk su döküyormuş. Herhalde insanlar tat olsun diye değil sıcak bir şey olsun diye içiyor. Arkadaşın cevabı oydu. Diğerlerini bilmiyorum.

Vakit darlığından belki de... Ama neden keyfi dakikalarla sınırlandıralım ki...Ekonomik desek, besapladığında demlikte az demlediğinde çok daha ucuz geliyor... Sen acele eder misin?

-Poşet çaydan kazanacağın iki dakikayı nerede kullanıyorsun ki? İnsanlar belki de demlik temizlemekten hoşlanmadıkları için.

Poşet çay pisliği daha kötü... Çirkin bir görüntüsü var. Demliktekini doğaya dökersin mesela...

-Ablam benim çiçeklerin dibine döker gübre olsun diye.

Çayı nasıl demlersin? Aşama aşama anlatır mısın?

Suyu kaynatırım bir iki defa, catteda kaynatmak zorunda olduğumdan birkaç defa kaynatırım üst üste.

Çifte kavrulmuş...

-Evet evet. Sonra demliğin içindeki çaya suyu demliğin kenarından dökerim, çay üste çıkıyor diye. Sonra beklerim demlensin diye. Çayı ısıtılmamak için, kendiliğinden demini alsın diye. Yukardan dökünce çay bir anda ıslanıyor, iyi olmuyor. Demliğe çay koyarken kuru olması önemli. Yavaş yavaş ıslanacak. Ne bileyim belki tadını bozar. Tabi ne kadar dikkat ediyorum bunlara bilmiyorum yaparken. Öyle olması gerekir diye düşünüyorum.

Demlediğin çayı kaç saat sonra içmezsin?

-2 saat. 2 saati geçtim mi içmem. Acı tat geliyor 2 saatten sonra.

Poşet çayın neyini sevmiyorsun tarif edebilir misin?

-Direk o ipi mipi geliyor aklıma, ipi mipi giriyor ya içine direk kimyasını bozuyor. Tat olarak zaten iğrenç o poşetin tadını alıyorsun, yapaylığın tadını alıyorsun.

Bulaşık suyu gibi geliyor mu? Deterjan tadını anımsatıyor mu? Ya da neyi anımsatıyor öyle soralım?

-Neyi anımsatıyor bilmiyorum ama poşet çayı anımsatıyor olabilir

O kadar kötü diyorsun...Başka bir şeyi poşet çaya benzeteceğime başka kötü bir tadı poşet çaya benzetirim diyorsun

-Evet. Kendine has iğrenç bir tadı var. Bunun tarifi yok.

İssiz adaya düşsen götüreceğin üç şey...

-Çay, demlik, Paşabahçe ince belli çay takımı (gülüyor)

Çay demleme tercihlerini sıralarsan...

-Önce semaver...

Odun mu kömür mü?

-Odun.Bir de köylerde kara güğüm olur odun ateşinde kaynatılır su onun da tadı bir ayrı oluyor. Üç ayaklı genel de bağa gidildiğinde kullanılır. "Sayacak" diyorlar, toprağı kazarsın odun koyup yaktıktan sonra üzerine koyarsın. Kara güğüm...

Ağır kaynar herbalde o yüzden...

-Evet.

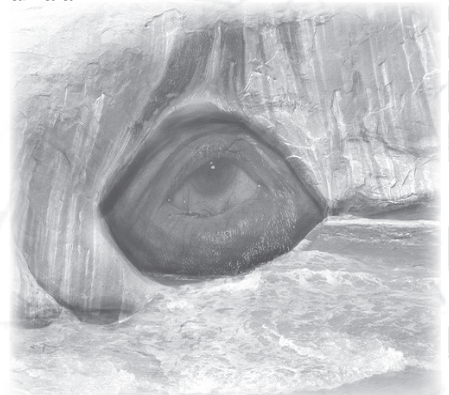
Gözlerimdeki Mağara

Belki de bu mide ağrıları
Bu paslanmış şarkıların bir nakaratıdır
Sevgilim kalbimin mağarasında uyuyor
Bense bu yüz yılda odalardan taşan kirli evraklarda
İstiflenmiş tonlarca organın ve hissin
Yeniden başlama arzularını okuyorum acıyla
Sevgilim yaklaşık üç saattir uyuyor
Camlar evrene değin açık
İsa'dan Beri üşüyor sevgilim
Ama yine de ısrarla başı açık.

Belki de bu üzgün vücutlarımızın azalarının çılgık çılgığa kaçıışı
Bu kirlenmiş evrakların bir kenarında yazılmış olmalı
Bir an için uyanmalı, sevgilim, bir an için bana dokunmalı

Yine de bu mağarada mide ağrılarıyla
Paslanmış şarkıların içimizdeki kuşkuyu azarlamaları
İlk korkudan bize kalanın sıkıntısı
Hepsi, ama hepsi
Bir yeniden başlama arzusunu
Bir kenara koyup, ölümü istemenin rahatlığı

Sevgilim günlerdir hala uyanmadı.

Alakasız Sözcükler Öyküsü

Odanın ortasında çığlık atıyordu bir kız; birkaç umut yere düşmüştü ve gördüklerim bir kaleideskoptan ibaretti. Beyoğlu'nda başka kızdı artık sevgilim yok diye bağırın ve eski sevgilisi duymak için orada değildi, gibi. Bez ayakkabılar çok su geçirmişti o gece ya da sonraki. Sıcak bir banyo ne güzel olurdu dejenerasyon sonucu ortaya çıkan yerlerde kalmak yerine. Eğlence anlayışı aslında aynı şeyleri yapıp her sabah çirkin bir ağız kokusuyla uyanmaktı artık ve hiç eğlendirmiyordu; seksle bitse bile. Test çözmek, evet kötü sistem en zevkliydi, çekirdek yer gibi test çözmek, düzenli bir hayatın belirtisiydi o günlerde ve bir kızın hayalleri vardı iyimserliklerle dolu--muavin söylemeden arkalara yanaşmak bir gün de benim bindiğim otobüslere nasip olsa--aslında hayallerdi gelecekle ilgili yalan söyleyen, bir adam susuyordu hayat tepetaklak, test çözerken ne güzeldi. Nevrotik davranışlar, yaşının götürdüğü mü bilinmez ancak hayat tarzı etkiliydi. Düşününce düş; düşünce düşüş. Üşüşmüştü tüm akbabaları kadınların; kızlara, her nefeste daha zehirli bir yatak daha. Anne saçımı okşasana! Durmadan aynı gürlütüler, müzik tam da bu değil aslında. Tam da kendimden geçmişim yan odada, odanın ortasında bir hayat nefret ediyordu çığıktan ve birkaç cam dilek yere düşmüştü. Duyduklarım birkaç dudaktan ibaretti, geçmişte bir başka kızdı artık gücüm yok diye bağırın ve eski sevgilisi çok su almıştı alttan.

Birilerinde özel bir yerim varmış; aslında öğrenince sevinmedim, sanırım birinin ben de özel bir yerinin olması yeterli. Aynı anda hem yalan söyleyip hem doğru söylemeyi başarabilen kaç kadın vardır: tamamı? yok çok kötüsertt.

Fotoğraf makinesi mi? Kalem mi?

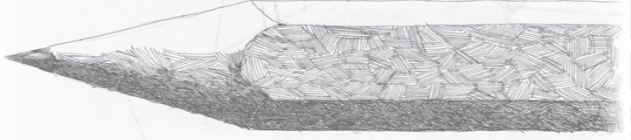
Bir şeyi ölümsüzleştirmek için öldürmeye gerek yok ki, sanat tüketim olamaz ki. Tüketim tükenince son demini iyi demle bari, ben çok yorgunum, yatarım şimdi.

Odadan çıktım sonra, ortasında bir kız çığıklarıyla terk edilen, sonsuz bir öfke İstiklal taşlarında, yağmur yağmasın artık ne romantizm kaldı ne de botlarım.

Ötedünya Ölümleri Güncesi

tesellisi meçhul ayrılıkları ölü doğuran
ve bizi teklifsiz ayıran çizgiler
hangi kalemlerle çizildiyse
o kalemleri diktim mezarımın başına
mezarımın başı binlerce kez
ecelli giyotinden geçti.
ama ben utanmadan, sıkılmadan
yüzüme tüküren orospunun
cenneti toprağıma kusmasına izin verdim.
o kustukça güncemden saldırıya geçen çocuklar
asla titremezlerdi ve
eceliyle yaşarlardı tabutlara doğarken.
tabutlara doğarlardı;
çünkü çaldığım yazgılarımla
arka sokaklarda zihin budalası bir zehir
bir acımasızlık ritüeliyle sattığım ellerim
onları tutmama yetmezdi.
gövdem ise asla onları kabullenmez
asla, asla onlara böylesine aydınlık bir ihanet etmezdi.
bu yüzden mütemadiyen ağladım cenazemde
yüzümdeki isyan izlerinin cehennemden kaçamayacağını bile bile.
rüzgârların taşıdığı kefenimden bedenimin kaçamayacağını bile bile.
ağladım.
çünkü kıldırđığım ilk cenaze namazı
kıldığım ilk cenaze namazı:
kendimindi!
ve ben ilk kez ağladım kendime!

Vasiyet

60 yıllık bir aile mirasının bana kaldığını 35 yıllık babamın dudaklarından olmasa da vasiyetinde öğrendim. Kafama inen her tokadın, ağladığım her ıslak gecenin, tükettiğim onca beyaz sayfanın aslında bir sebebi olduğunu...

ilk cümlesi –YAZMA- idi babamın.”Ne bir telefon defterine numara, ne tarife uygun bir adres, ne adın, ne soy adım, ne mezar taşım. Yazma oğlum. Eğer senden oğluna bir fiske inmesin istemiyorsan, eğer onun yatağında ıslak bir gece geçirmesini istemiyorsan yazma. Senden çıkan tek manasız kelime parmaklarına mana katar, bir kere alştın mı geri dönüşün olmaz. Bir şeyleri anlatmadan duramazsın. Önce yalanları yazarsın. Yetmez. Sonra gerçeklere kayarsın. Gözlerin kayar doğruluğun eşsiz mücevherine. Alamazsın canın yanar. Başkası olursun. Başkaları olur. Aralarında kendini ararsın.bulamazsın. her bulduğunu sandığında daha da yalnızlaşırsın. Sözde gerçekler de yetmez. Aklın havuzuna dalarsın. Aklından geçen her düşünce dışarı fırlar. İyiyi, kötüyü ayıramayacak duruma gelirsın. Sınırlarını aşar hepsi. İsyân ederler sana ki sen de yetmezsin. Hani kimseler vardır, işte onlar herkes olur. Dünyada tek nefesi kendin sahiplenir, bencilleşirsin. Güneşi sahiplenirsin. Baharı, yağmurunu, aşkı, sevgiyi... ve bunları sahiplenirken düşünmezsin öteki olmadan onlar ölmüşür zaten. Derken ölüm gelir. Doğmadan ölümü sahiplenirsin. Susarsın, dudakların kaybolur. Tatmak sadece dokunmakta kalır, görmekte kalır. Müziği yitirirsin. Aç kalırsın bu sebepten. Bir kez melodiyi kaybettin mi doğa kapatır tüm kapılarını. Kör olursun. Ve her ne kadar bu sözlerimi dinlemeden de artık istesen de yazamazsın.

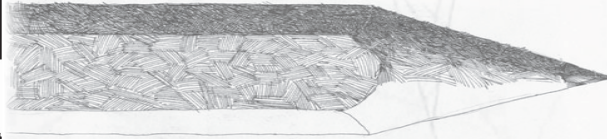
Gel , bırak o kalemi, en azından kaybedeceklerini kaçırma. Ben babasız kaldım, sen de... bırak bu sayfada başka kimse babasız kalmasin.”

Bütün bu yazılanları bana hiç anlatılmasına izin verilmeyen büyükbabamın gazete kupürlerini vasiyetin çıktığı zarfın içinde görünce idrak ettim. Rahmetli büyük Edip, zamanında çok tanınmış bir yazarmış. Tek çocuğu olan babamı yatılı okullara mahkum etmesinin nedeni yazmaktan oğluna ilgi göstermemesiymiş. Büyükannenin melekler şehrine kaçıp gitmesi de bir sebep sayılabilir tabi. Ama büyük Edip yazmayı kesmemiş, gerçek yazarın yalnızlığına inanıyormuş kendileri. Bir süre sonra da bu tutkusu onda nöbetlerin başlamasına, uyuşarak kaybolmaya ve kimine göre talihsiz, kimine göre tarihsiz –ki kendisi zamana inanmaz olmuş son zamanlarında- bir avuç cam kırığı yutarak, kan kusa kusa ömrünü sona erdirmiş. O kadar yol varken neden böyle yaptığını anlamam için herhalde önce neden babamın sıradan bir yol izleyerek aynı sona ulaştığını bulmam gerek. Acaba büyük Edip gibi yazar olan babam onun kadar yaratıcı değil miydi? Yoksa büyük Edip'e bir tepki miydi? Çünkü boynundaki kemer büyükbabama aitmiş. Ve babamın son romanındaki Cemal babasından yediği dayaklardan usandığı için kendini babasının kemeri ile asmıştı. Onu bulduklarında o kemerin ne kadar can yaktığını cesedi görünce geç de olsa anlamıştı Cemal'in babası. Çünkü aynı kemer onun canını da yakmıştı. Herhalde cevabı büyük Edip'in de romanlarını okuyunca bulacağım.

Bütün bu söylenenler beni ne kadar motive eder bilmiyorum ama ilk denememde başarısız olmuşum. Hastanede gözlerimi açınca gözlerinde ateş püsküren annem babamdan tek farkımın bu başarısızlığım olduğunu söyledi ve elime babamın vasiyetini tutuşturdu. Yapma demesinin ne kadar sonuçsuz kalacağını bildiğinden olsa gerek, memleketeye gideceğini, artık dedemlerle yaşayacağını da anlattı son çare. Beni de bekleyecekmiş. Bir annenin evladını bekleyeceği gibi...

Sizler de intihar kulübü üyeliğimi sona erdirmeyeceğimi anlamışsınızdır. Başarısızlığımı neye bağlarsınız bilmiyorum. Ben iyi bir yazar olmadığımından olsa gerek dedim. Bu yüzden yazmaya devam edeceğim. Benzetme sanatında kendimi benzetecek bir ceset bulana kadar, babamı haklı çıkartmaya yetecek şekilde yalnız kalana kadar, gerçeğin nefesini ciğerlerime çekinceye kadar, kör ve kayıp olana kadar, son olana kadar.

Gerekiyorsa Nobel bile alırım..

Tüm şehrin elektriği bir kolu mu indirmekle kesilir?

“Bugün, bize söylenen, aktarılan tüm insanlar bencil olduğu ve hep daha fazlasını istediğidir. Hatta daha da ileri gidilerek bunların insan doğasının ezeli ve ebedi nitelikleri olduğudur. Oysa bu yalnızca belirli bir dönemin insan tanımına uygun düşer. Gelecekte ki ya da geçmişte ki insan tanımları farklıdır, farklı olabilir. Mesela ilk çağlar için tanım verilirse; insan, mağarada yaşar ve ya insan güneş tanrıya inanır denebilirdi. Bugün nasıl çoğu insan mağarada yaşamıyor ve güneş tanrıya inanmak insan tanımı içerisinde yer bulmuyorsa; belirli bir gelecekte başka içerikler yeni tanımlar oluşturacaktır. Tahayyül ettiğimiz bu dünyada, her insanın ihtiyaçları ve isteklerini karşılayan bir üretim olabilir. İnsanlar, kıyafet ürettiği gibi alkol de üretebilir. Önemli olan, ürünlerin denk dağılımıdır. Denklik, burada daha çok niceliği içerisinde barındırır. Eşitlik demememizin sebebi, eşitliğin tanımı gereği tek tiplenen ürünlerin olduğu bir tahayyülü kurmasıdır. Her insanın dilediği ürünü alabildiği bir dünya da bir insanın neden kesinlikle ipekten bir kıyafeti tercih edeceğini nasıl açıklarız? Estetik beğeniler ya da ihtiyaçlar... Eğer her insanın ihtiyacının karşılanabildiği bir dünyayı tahayyül ediyorsak, geriye yalnızca estetik beğenilerden dolayı bir tercih kalır. Kurulabilecek bu dünya da eğer estetik beğeni evrenselleşip herkes ipeği tercih etmek isterse ve dünya kaynakları buna izin vermiyorsa, o zaman üretilebilecek yegâne çözüm herkes katılımı ölçüsünde tüketildiği; lakin hiç katılımı olmayanın da temel ihtiyaçlarını giderebildiği bir dünyadır. Bunu dünya kaynaklarının denk dağılımında bir geçiş aşaması olarak düşünebiliriz. Bugün, çelik kapıdan tutun da apartmanların inşa edilme biçimlerinden, devletlerin; “bir başkası sahip olamadığı için” yapılan güvenlik harcamaları ya da bir ürünü tükettirmek için yapılan reklâm harcamaları üst üste konduğunda, buna şöyle de diyebiliriz güvenlik ve rekabet için yapılanlar ortadan kaldırıldığında; bir insanın günde 4 saat istediği gibi çalışması yeterli olacaktır. “İnsanların, bazı işleri yapmak istemeyecekleri” kuruntusu tıpkı “insan, doğası bencildir” gibi belirli bir döneme aittir. İşte soru burada bugünden tahayyülü yaşatmak için ne yapılabilir ya da tersten sorarsan böyle bir tahayyülü yaşatmak istemesek kontrol etmeye nereden başlarız. Bence canlı mı cansız mı belli olmayan virüslerde...”

Silah sesinden sonra kapı gürültüyle açıldı. Bütün ev, adamın çalıştığı masada yanan mum dışında karanlıktı. Kapıdan içeriye elinde fenerle giren iki kişi, mum ışığının gölgesini duvarda görüp ışığa doğru yöneldiler. Saçı sakalı birbirine karışmış üzerinde ropdöşambr olan adamın yüzünün sol yarısını mum aydınlatıyordu. Mumun aydınlatığı diğer tarafta ise boyutu küçük son model teknolojik aygıtların tümü mevcuttu. Adam, oturduğu koltuktan ayağa kalmak istediğinde karanlıktan kendisine doğru uzatılan silahtan çıkan kurşun beynini dağıtmıştı. Teknolojik aygıtlara yönelen iki adamdan biri aygıtları çantaya doldururken diğeri ise masanın hemen yanındaki pencereleri açıyordu. Mum pencereler açıldığında sönmüş, üzerine adamın beyninden çıkan kanla parafın kokusu birbirine karışmıştı.

Yaklaşık bir saat sonra çantayı ve silahları teslim etmişler, ellerine tutuşturulan zarftaki paraları sayıyorlardı. Parayı aldıkları adam çanta ve silahlarla plakasında “TC” yazan siyah bir arabayla uzaklaşmıştı.

İki kafadar pencerelerini naylonla örttükleri bir inşaatta sokaktan buldukları tiner kokulu yataklarına yattıklarında heyecandan bütün vücutları soğumuştü. Piyizlenmek için yatağın etrafında el yordamıyla tiner aradıktan sonra, battaniyelerine sinmiş konuyla yetinmeye karar kıldılar. İkisi de içten içe titriyordu. Uykuya dalıncaya kadar da titremeleri devam etti. Biraz daha irice olanı rüyasında bir otoparkın yanında geçtiklerini görüyordu. Otoparkın karşısında merdivenlerde elinde şarap şişesi, gözleri kan çanağı bir berduş sanki onlara sesleniyordu:

“Yol yakınken dönün, bir daha patika bile bulamazsınız”

İki kafadar ne dediğini anlamadıkları berduş önemsemediler. Otopark karanlıktı ve sanki duvardan bir ışık geliyordu. Işık, sanki bir el fenerinden yayılmaktaydı. Işığa doğru baktıklarında güneşi gördüler. Sonra bir anda kendilerini bugün öldürdükleri adamın evinde buldular. Yalnız bu sefer masanın başında kendileri duruyordu. Karanlıktan anlamadıkları cümleler duyuyorlardı. Korkmaya başladılar. Karşıları karanlık olduğundan neden korktuklarını anlamıyorlardı. Korkularını sıralamaya başladılar. Fareler, lağımlar, bıçaklar irice olanın gözünün önünden yüzlerce görüntü geçiyordu. En son, kendi kıçını düşündü. Şimdi mum ışığının arkasında iki kafadar, onların arkalarında duvarın olduğu yerde ise karanlık vardı. Hareket etmeye çalışıyorlar hareket edemiyorlardı. Kaskatı kesilmişlerdi. Zayıf olan, irice olana karanlıkta öldürdükleri adamın olduğunu söylemeye çalıştı. İrice olanın pantolonu indirilmiş karanlıktan kıçına doğru bir uzuv yaklaşıyordu. İrice olan zayıf olanı işaret ederek bağırdı:

“Bana değil ona sokun!”

Şimdi zayıf olanın da kışına doğru bir uzuv yaklaşıyordu. Uzuv içlerine girdiğinde bağırıp, arkalarını döndüler. Öldürdükleri adamdan iki tane vardı.

Ertesi gün, öldürülen adamın evinin çatısından aşağıya tükürmeyi ve işemeyi alışkanlık haline getirmiş mahallenin çocukları çatıya çıkacakları merdivenin başına geldiklerinde adamın kapısının açık olduğunu gördüler. İçeri girip, salonun zeminine yayılmış kanları gördüklerinde üçünden birisi kendini tutamayıp kusmuştu. İçlerinden çelimsiz olanı, diğerinin gitmek istemesine aldırmadan masanın üstündeki kâğıtlardan ve kalemlerden beğendiklerini almıştı. Sonra hep beraber koşarak apartmandan çıkmışlardı. Bu arada iki yan sokakta uyumakta olan iki kafadar uyanmış, zarflardaki paraları ceplerine doldurup semtin çarşısına doğru yollanmışlardı. Önünden dilenmek için geçerken defalarca kovuldukları lokantaların birinin önünde durdular. İçeriye girmek istediklerinde komi kapıda belirmişti. Zayıf olan irice olana yarım ağızla gülerken cebinden birkaç kâğıt para çıkartıp, komiye göstererek içeriye geçip bir masaya oturdu. Yemeklerin başında duran şef, komiye dokuma gibilerinden el işareti yaparak masaya yanlarına gidip ne yemek istediklerini sordu. On dakika içinde yemeklerini bitirmişlerdi. Şef, yemekten sonra kafadarlara kolonya tutup; bu seferlik yemeğin kendilerinden olduğunu belirtip, önlerine bir broşür bırakmıştı. Broşürde erkek takım elbiseler ve bu elbiseleri satan dükkânın adı yazılıydı. Kafadardlar lokantadan çıkıp, kalabalık caddedeki dükkâna gittiler. Mağazanın daha kapısına yanaşır yanaşmaz, kendilerini karşılayan tezgâhtar onlara takım elbiseleri göstermeye başlamıştı bile. Ölçülerine uygun kıyafetler tezgâhtarca onaylandıktan sonra, eski üzeri tiner kokan kıyafetleri çoktan mağazanın çöpünü boylamıştı. Tezgâhtar onlara bir hamam adresi yazan kâğıt uzatıp, bu seferlik kendilerinden olduğunu belirtti. İki kafadar doğrudan hamama yollandılar. Güzelce keselenip yıkanıldıktan sonra çıkarken kasadaki görevli kendilerine yalnızca bir adres bulunan kâğıt uzattı. İki kafadar aldıkları büyük keyifle doğru adrese yollandılar, gittikleri adres bir bodrum katına iniyordu. Kapıdan girdiklerinde vestiyer bölümünde üstlerinin iyice aranması keyiflerini kaçırmıştı. İçeriye girdiklerinde sigara dumanı içki kokusuna karışıyordu. Bir taraftan da ruletten gelen gürültüler vardı. Burası bir kumarhaneydi. Zayıf olan irice olana buradan çıkmanın iyi olacağını söyledi. İrice olanın gözü ise içerideki mini etekli kadınlardaydı. O kadınlardan birisi yanlarına doğru yaklaştı. Onları alıp bir makinenin yanına götürdü. İrice olan yalnızca cebinden banknotlar çıkarıyor mini etekli kadın ona arada bir gülerken makineye jeton atıyordu. Bir süre sonra makineden dökülen jetonları alıp, onları zayıf olanın eline tutuşturdu. Başka kısa boylu hafif şişman kırmızı rujlu bir kadın gelip jetonları alıp, yerine banknotlar verdi. İki kafadardın da başı dönmüşü. Kendilerini mini etekli kadınların kalçalarına bakmaktan alamıyorlardı. Kendilerini bir masada buldular, bir taraftan bardaklarına viskiler doluyordu. Önlerinde rulet vardı. Yanlarındaki kadınlar onlardan rakam ve sayı seçmelerini istiyorlardı. İrice olan okuma yazma bilmiyordu, zayıf olan ise ortaokul terkti. İkisinin de gözü istemsiz 27'ye bakıyordu, irice olan kırmızıyı, zayıf olan siyahı işaret etti. Viskilerin birisi geliyor birisi gidiyordu. Tinere alışkın bünyelere viskinin etkisi oldukça geç oldu. Bu sürede etrafta ne kadın ne de ruleti yöneten kurpiyeden başkası kalmıştı. Önlerinde yığılı olan pullar tükenmişti. Kurpiyer son kez sordu. İkisi birden 27'yi işaret etti. Yine irice olan kırmızıyı, zayıf olan siyahı. Tam rulet dönerken topu bir el kavradı. Karşılarında

Karşılarında otoparkta silahlı aldıkları şahıs vardı. Kurpiyer, ikisi de dut gibi sarhoş kafadarların önündeki pulları gösterip, banknotlarını aldı. Ama hala kurpiyerin önünde pullar duruyordu.

Elinde topu atıp tutmakta olan kafadarlara sordu:

“Kumar borcu namus borcudur değil mi?”

Bu cümleyi nereden, neden duyduklarını bilmeyen iki kafadar başlarıyla onayladı. Kurpiyer loglu bir silahlı önlerine koyup irice olanı işaret etti. İrice olan eline silahlı aldı.

Şahıs:

“Kumar borcun var. Cebinde para var mı?”

İrice olan cebini yoklayıp, olmadığını söyledi. Şahıs zayıf olanı işaret ederek:

“Onun cebinde var, senin için öderse ölmezsin; ama ödemiyor.”

İrice olan şaşırılmıştı, elinde tuttuğu silahlı dostuna yöneltti. Bir an kendine gelip, gülmekte olan şahıs gördü ve silahlı ona doğrultup altı defa tetiğe bastı ama içinde mermi yoktu. Şahıs, kurpiyere bir işaret çakarak belinden silahını çıkarıp irice olanın beynine doğrulttu. Zayıf olan hamle yapmak istediysen de tabureden kalkamayıp yere düştü. Şahıs:

“Kalk otur lan! Beni o öldürdüğünüz adam mı sandınız?”

Kurpiyer yeni loglu bir silah getirmişti. Şahıs tabureye zar zor oturan zayıf olanın kafasına silahını doğrultarak:

“Daya arkadaşının kafasına şu silahlı bas tetiğe”

Zayıf olan tereddüt etse de kendi kafasına dayanmış silahlı görünce, loglu silahlı arkadaşının kafasına dayadı ve bastı. Arkadaşı kanlar içinde yere düştü. Sarhoşluktan ve şaşkınlıktan dengesini yitiren zayıf olan tabureden yeniden düştü. Yanına eğilen şahıs elindeki silahlı onun beynine dayayarak:

“Vurdun len arkadaşını. Şimdi ya ben seni vuracağım ya da şansını deneyip kendi kendine çekeceksin tetiği”

Korkudan dilini ısırılmış ve ağzından kanlar akarak yerde yatan silahlı kendi kafasına dayayıp tetiğe bastı.

Şahıs, ayağa kalktı. Kurpiyer yanına geldi:

“Amirim, nereden buldun bu safları, bütün akşam elleriyle 27’yi işaret edip durdular.”

Şahıs.

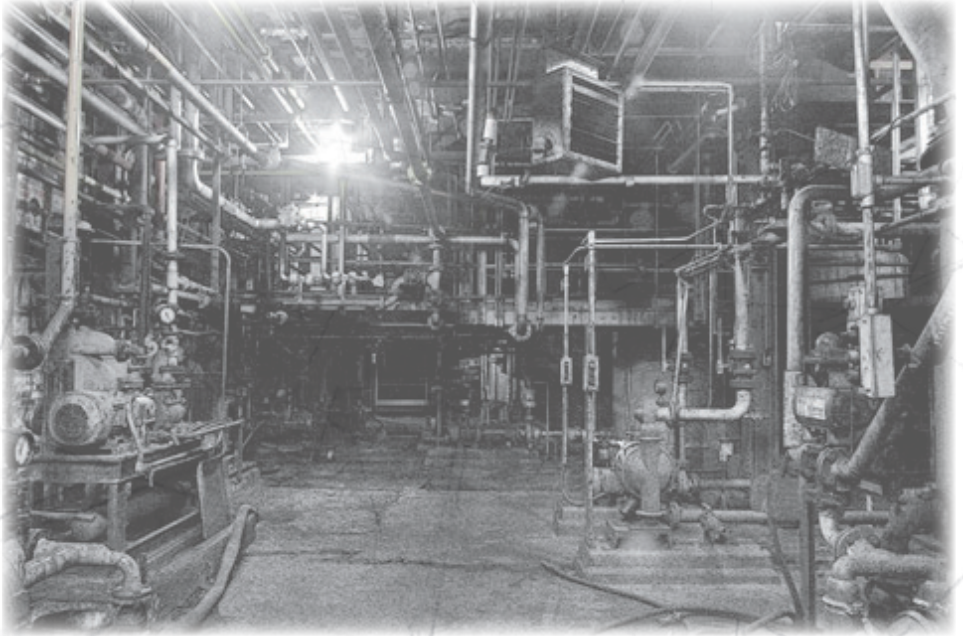
“Siktir et iki tineri işte! Temizleyin burayı. Ben yukarı çıkıyorum!”

Asansör onuncu katı gösterdiğinde, kral dairesinin yanında nöbet tutan telsizli görevliler geçmekte olan amirlerini selamladılar. Kapı da nöbet tutmakta olan görevli amirine misafirin geldiğini söyleyip, kapıyı açtı.

İstanbul’un eşsiz gece boğaz manzarasını izlemekte olan kadın kapının açıldığını görünce soyunmaya başladı. Şahıs, kadının soyunmasını izledikten sonra yanına yaklaşan kadını belinden tutup yatağa attı. Kadının sol memesini emmeye başladı. Aklına durmadan kurpiyerin kendine söyledi sayı geliyordu, hemen ardından kapıdaki nöbetçinin “Misafir” deyişi... Kadın acı içinde bağırırken şahıs memeyi yutarcasına emiyordu ve aklında yalnızca kurpiyerin söylediği 27 sayısı vardı, meme ucu şahsın bademciklerine geliyordu ki kadın it-

tirmeye çalıştı, kadın büyük bir acıyla çığlık attığında göğsündeki silikon şahsın soluk borusunu çoktan doldurmuştu. Adam iki eliyle kendi boğazını tutarken, kadın avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Birkaç dakika sonra kadın bayılmış, şahıssa surati mosmor yığılıp kalmıştı.

Ertesi gün, kafadarların irice olan tarafından öldürülmüş adamın yan sokağındaki bir yarı bodrum katta açık olan televizyonda “İstihbarat Teşkilatı’nda çalışan görevlilerden birinin ünlü bir mankenle kaldığı otel odasında ölü bulunduğu. Yaralı olan mankenin ise hastaneye kaldırıldığı...” haberi geçerken, yarı bodrumun bahçeye bakan odasında yalnız yatmakta olan bir çocuk, adamın öldürülmeden az önce elektrikler kesildiği için bilgisayara değil mum ışığında kâğıt üzerine yazıp 27 sıra numarasını verdiği çalışmasını okumaya çalışıyordu. Son cümleyi anlayamadı.

tanrı içimde hezeyan kılıklı bir herif!...

İçimde hezeyan kılıklı heriflerin ayak izleriyle karşılaştım bir gece..ne zaman gelmişlerdi ve de ne zaman gitmişlerdi hiç anlamamıştım... ılık bir yaz akşam üstü şehre inip bana bir şeyler almak istemişlerdi ilk onu hatırladım şimdi..şehir ılıktı ...o herifler ılık...ben ılıktık... ılık bir akvaryum hayaliyle doğmuşum ilk...ılık bir geceydi ayak izlerini gördüğümde... gelirken haber vermeyen tanrı misafirleri gibiydiler...hazırlıklı olmaya fırsat mı kalmıştı ki...ilk kayıpta gelip sallanan bir sandalyeye çökmüşlerdi...hem de benim verandam da oturuyorlardı...ılık bir yazdı hem de...tüm kötü düşünceleri unutturan bir yaz akşamıydı... ah nasıl bir birliktelik yarattınız içimde..bu sessiz bir anlaşmadan ileri gelmişti..hep bildik ..hep bilindik ve bilindik cümleler kurduk..güzel güzel imzalarımızı bile attık ...sıcak bir akvaryum fikriyle doğmuşum ben annemden...ilk bunu düşlemişim..şimdi bu onun nedeni mi hiç bilmedim...bilmeden nasıl da güzel yaşıyordum ..bilmeden öldüreceğim insanları henüz düşünmüyordum..böyle bir zihinle büyütülmemiştim ..böyle bir zihin ile oynamadım.. bilindik bir yaz akşamıydı...her şey kendi olağan yalnızlığındaydı...fiskiyeyle bile olağandı.. akan su olağan...duvarlar olağan...ben olağan...ah içimde ayak izlerini bırakan hezeyan kılıklı heriflere ne zaman kapılmıştım...sanırım ilk sevgilim beni terk edince başımda bittiler...yok diyordum bu da neyin nesi ,nereden çıktılar gerçekliğinden şüphe edeceğim ,pis kokulu yaratıklara benziyorlardı ...pis gülüşleri vardı sanırım ilk buna vuruldum..her şeyi bilen edalarına hayran kaldım..şu evren üzerinde incinmeden kalabilenler sanırım sadece kötülerdi...o yüzden sevdiğim zamanlar bile olmuştu..o heriflerin her birine binlerce isim türettim ...binlercesi vardı böyle..olağan isimler..olağan insanlara koyulan olağan isimler... sonra sonra soyut isimlere yöneldim..bir gün evren dedim onlara...tabi ki ya onlar olsa olsa evrendiler...evren kadar pis gülüşleri vardı çünkü...sonra bir gün tanrı olabilecekleri geldi aklıma..sanırım hala küçük bir çocuktum bunu düşündüğümde...tanrı onlarsa neden pis pis gülüyorlardı ve de neden o çelik bakışlarını hep üstümde hissetmiştim...tanrı dedim bunlara ve son isimim bu oldu...tanrı dedim o pis gülüşle heriflere...ve de tanrı içimde hezeyan kılıklı bir herif dedim sonra...sonra burada durdum..o yaşta fazla ileri gidemiyor insan..hiçliğe daha vardı ama henüz bilmiyordum...ilk kayıptan sonra yerli yerine oturmuştu işte her şey...ben yenilgiyle kazanç arasında süregelen o amansız durağanlıkta seyrediyordum.. patlamış mısırları onlar getiriyordu bense soğuk kış akşamında battaniyeleri hazırlıyordum onlara...çokça vardılar ..çokça oldular...birlikte güzel bir film edasında hayatımı izliyoruz...birlikte güzel bir film edasında hayatımı eşeliyorduk...

çok olmuşlardı ve ben yine böyle bir ılık yaz akşamı onların sayısını unuttum...unuttuklarımın en büyüğü...yüce ruh..tanrının adını vermeye layık gördüğüm onlarca herif birden yok olmuştu..ah dedim...neredesiniz...sanırım buna sevinmemiştim çünkü mutluydum o sıralar..ve tanrı dediklerim mutlulukta olmuyordu...yoksa insanlar neden tapınsınlar ki tanrı dediklerine dedim...ihtiyaçları olmasa ,mutlu olsalar tanrı da olmazdı dedim..bunu söylediğim zamanlar kendimi tanıdığımı inandığım zamanlardı...nice görünmediler ,nice adına mutluluk dediğim bir sürü ıvır zıvır,incir çekirdeğini doldurmayacak şey oldu...ilk kaybın üzerinden yıllar geçti ama onlar bir türlü görünmüyorlardı...içimdeki pis gülüşlü herifleri özlemeye başladığımı fark ettim...izlerini sürdüm bir süre..sanırım bulabileceğimden de umudu kesmek üzereydim...sanırım ben “mutsuzluktaki rahatlığı özlüyordum” ... intihar etmek istediğimde yalnız bir öğleden sonrasıydı...veranda ve sallanan sandalye eşlik etmişti onları yadsıyamam...ılık bir yaz öğleden sonrası..artık yaz mevsimi bile kar etmiyordu ve bu her halimden belli oluyordu...kırık dökük içime baktığımda birden onları gördüm yine..onca onca zaman...onca olağan zaman...olağan isimler vermeyeceğim size ne olur yine gelin diye bağırdığımı hatırlıyorum ...çokça bağırdım..yorulduğumda sağ tarafımda “onlardan” birini gördüm..çelik bakışları üzerimdeydi ve yine dudağının kenarına özenle iliştiirdiği o pis gülüşünü yerleştirmişti...teni özenle işlenmiş bir kumaş gibi parlıyordu...birden tanrının teninin de böyle olacağını düşündüm ama içimdeki tanrının çoktan öldüğü aklıma gelince kendimden utandım... birden ağzının kırırdadığını görünce içim titredi...bir şeyler döküldü ağzından belli belirsiz ...sonra çokça konuştu ben sustum...çokça dillendi veranda da sallanan bir sandalye üstünde hayatım...gelmiş geçmiş nice zamanları aklıma getirdim bir süre ve sanırım bu kısa sekans iyi geldi..vücudum titremesini çoktan bitirdi... sanırım o “mutsuzluktaki rahatlıktaydım”...aşağı kaydığımı hissediyordum...ınceden ama güzel bir hisle dolu..sonra tüm o insanların söz birliği etmişcesine söylediği o mavi tüneli gördüm...dedim ah işte bu da olağan...olağan hayatlara iliştireceğimiz onca olağan sonlar...oyşa ki kendime yakışan nice farklı sonlar hazırlamıştım ...ah her şey olağan dedim ..her şey kendi yanılmasıyla...çokça mavi..çokça maviydi...çokça aşağıya ya da yukarı ya da yukarı aşağıdan öte bir yere doğru çekildiğimi hissediyordum...akvaryum gibiydi ya da ben öyle hissettim..akvaryum fikriyle doğan biri için iyi bir şey olmalı diye düşündüm sonra...birden çevremde binlerce göz belirdi...o heriflerin gözlerine benziyordu..fazlaca kendinden emin vakur bir bedene ait olabilecek kadar çelik gözler..tanrının gözleri olsaydı yine bunlara benzerdi diye düşündüm ...sonra birden her şey silindi...hiçbir şey bu olsa gerek diye düşündüm..ama düşünmek bile bir şeyse o halde bir şey vardı...bu da olağan bir sonun olağan etkisi miydi...ya da ilk kırmızı hapın ya da ikinci beyaz hapın mı etkisiydi...ya da adını bile bilmediğim onlarca hapın vücuda yaydığı gündüz düşleri miydi...oyşa gündüz düşlerini hep severdim..bilirdim iyiye çıkardı sonu..ama şimdi burada ne iyi vardı ne de kötü...buna mı sevinip buna mı üzülmeliydim...olağan hayatıma iliştiirdiğim olağan bir son muydu yoksa bu ...birden gizli bir telaşa düştüm...ah dedim dilimin altında dans eden o küçük kırmızı hap mı yapmıştı bunları...akvaryum mu hediye edilmişti yoksa bana tanrı tarafından...akvaryumumda yaşayan binlerce göz...akvaryumumda yaşayan binlerce pis gülüşlü herifin ayak izleri...yanlarındaydım...görebiliyordum hepsini...çokçalardı..birden

yine o küçük çocuk edasında saymak istedim hepsini...sayı boncuğum vardı...onları öyle sayardım o aklıma geldi..birden güldüm...demek ki hala olağan hayatın olağan bir yerindeydim ...buna sevindim ya da üzüldüm...bilemedim...bilmek lanetlenmektir derdi o heriflerden biri...bilmek çocuk "biz" gibilere tanrının verdiği bir lanettir o yüzden bildiğimiz kadar başımızı öne eğerez başaklar gibi derdi..

sonra birden irkildim...tuhaf bir şey oldu belli belirsiz... ilk defa bana olağan gelmeyen bir şey...birden gözlerim kapandı...zorladım..tüm vücudumu zorlayarak açmaya çalıştıysam da olmadı gözlerimin kapandığını hissettiğimde tanrıyı düşündüm...tanrı dedim benim ayak ucumda ölü lepisteslerimi besliyor..onlara köle, Japon balıklarına efendi oluyor... pis gülüşlü heriflerle tanrıya güldük beraber...biz güldükçe o ağlıyordu... biz güldükçe o ağlıyordu ...o kadar çok ağlıyordu ki artık adını bile unuttuğunu düşünmeye başlamıştım... .. hezeyanlara boğuldu biz güldükçe...tanrı içimde hezeyan kılıklı bir herif olarak kaldı..en son bunu düşündüğümü hatırlıyorum... tanrı içimde hezeyan kılıklı bir herif !...

© Copyright: “Bilgi,entelektüel mülkiyettir.”

Bütün malzemesini başka yerden aldığın bir yapının üzerinde nasıl mülkiyet iddia edebilirsin.Malzemeyi oluşturanlar hammaddeyi nereden alırlar?Diyelim ki “paranoyak estim” ya da “paranoya kestim” diye bir cümle kullanıyorsun, bu rahatlıkla yolda yürürken bir esnafın diğerine bir durumu anlatırken kullandığı “parayı ona kestim” cümlesinden kakışım yoluyla türetilerek senin tarafından kullanılmış bir malzeme olabilir. Hatta bambaşka bir dilde benzer sesler “buraya gel!” anlamında kullanılıyor olabilir. Sen bu cümlenin telifini neye dayanarak alabilirsin? “Benim! ya da Ben Yaptım!” diyerek mi? Senin burada kakışımı oluştururken kattığın emeğinin değeri ölçülemez çünkü nicelik değil nitelik bir değerdir lakin emeğinin karşılığı, telif haklarını aldığın piyasa tarafından çalınır. Copyright’ı kaile almayanlar ya da karşı olanların derdi ise senin emeğinin karşılığıyla değil, içeriğiyledir, oluşturduğun yapıyadır, malzemesini başka yerden alarak yaptığın kakışım da onlar için bir malzemedir. Burada sorun telif hakkında değil, beslendiğin yeri geri beslemekle ilintilidir. Yoksa doğadaki asalak canlılar gibi mesela “Sokak dilinden beslendiğini” söyleyip sokakta satılan korsan kitaba karşı olmak gibidir, sokak dilinden beslenen herhalde sokakta genelde geçerli olan bir ilkeden “Ne kadar ucuzsa o kadar iyi” ilkesini bilmeyecek kadar beslendiği dilin mekanından bihaberdir ya da asalaktır. Okuduğun bir gazetedeki bir haberi bile metin olarak düşünüp, onun üzerine konuşmak ve tartışmak bile bir adet geri besleme olarak görülebilir. Yazılı ve basılı eserler için ürün üzerinden telif haklarını kurgulayanlar, gündelik hayatta kullanılan sözcükler ve ifadeler için nasıl bir patent sistemi düşünürler acaba? Başkasından duyduğumuzu, bir yerden gördüğümüzü, kendi ses tellerimizi kullanarak bir başkasına aktarırken üzerinde ne kadar mülkiyet iddia edebilirsek malzemesini başka yerden aldığımız bir yapının üzerinde de o kadar mülkiyet iddia edebiliriz. “Bir düşünün abiler!” Kullandığınız sözcükleri kullanırken nereden duyduğunuzu? Hepimiz dünya tarihine ve kültürüne borçluyuz ve borcumuzu ödüyoruz!

© Copyleft: “Bilgi, entelektüel mülkiyet değildir”

“Ne emmeye ne gömmeye” Eserin sahibi(!) dilerse çoğaltılması, dağıtılması ve hatta üzerinde oynama hakkını istediği gibi dağıtırmış yalnız zarar gördüğünü düşündüğünde Copyright’taki haklarını kullanabilirmiş. Oldu! “Vesselam!”

© Copycentre: “Bilgi, mülkiyet değildir.”

Her insan bilgiyle olan hukukunu kendi kurar. Ortak bir hukuka da dahil olabilir. Bilginin üzerinde mülkiyet iddia edip, kendinden başka herhangi bir insanın bilgiyle olan ilişkisine müdahale etme hakkına kimse sahip değildir. Dünya kültür ve tarihini hep birlikte oluşturuyoruz ve oradan besleniyoruz. Eğer insan bilgiyle olan hukusunda bir etik kurmak ya da korumak isterse, bunun yolu pozitif hukukun öngördüğü telif haklarından değil; mesela basitçe tırnak işaretinin kullanımını öğrenmekten geçer ya da hiç kullanmamaktan. Tüm duyduklarını, gördüklerini kendisi yaşamış gibi anlatan, aktaran bir insan; malzemeyi aldığı yere zaten saygısını gösteriyordur. Tırnak işaretini kullanan ise “Ben bu sözcüğü, cümleyi nereden aldığımı biliyorum” “Diğerlerini ise bilmiyorum” demektedir. Ya da umrunda bile değildir!Herhangi bir copycentre’a yolunuz düşüyorsa, “copyright” ve “copyleft” sizin için yalnızca aerobiktir... left! right! left! right!

Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir.

Rousseau

-M.Kemal telif ödedi mi acaba?

Buğuseptil

Tokalarla dolu parlak siyah saçların vardı
Sahneye bakıyordun
Sigaramı yaktın
Sırtın bana dönüktü belki ama
Aynı kül tablasını paylaşıyorduk
Talihsiz tarihin tarifsiz tahriki
Tam da burada başlıyordun...

Şsm punishi47@gmail.com

enact istiklal marşındaki jakoben mesaj: "...Caaak o benim..."

action
reaction
fraction
friction
fricative
free cat Eve

sanal hayvanlar telef oldu

"desen bunlara kıyak oysa ki"

"de sen bunla rakiya koy saki"

"ayşe kerevet mi saki?"

"ay şeker evet misaki?"

KAFİ

Yürüdüğüm yollar farklı, düşlediğim hayaller başka!

"Yarıyıl"
ALKOLİK TEKRARLAR

si moi est six mois, la mer est l'amer

Öz Kültür-i Derya Kültür Fizik Balık Lokantası

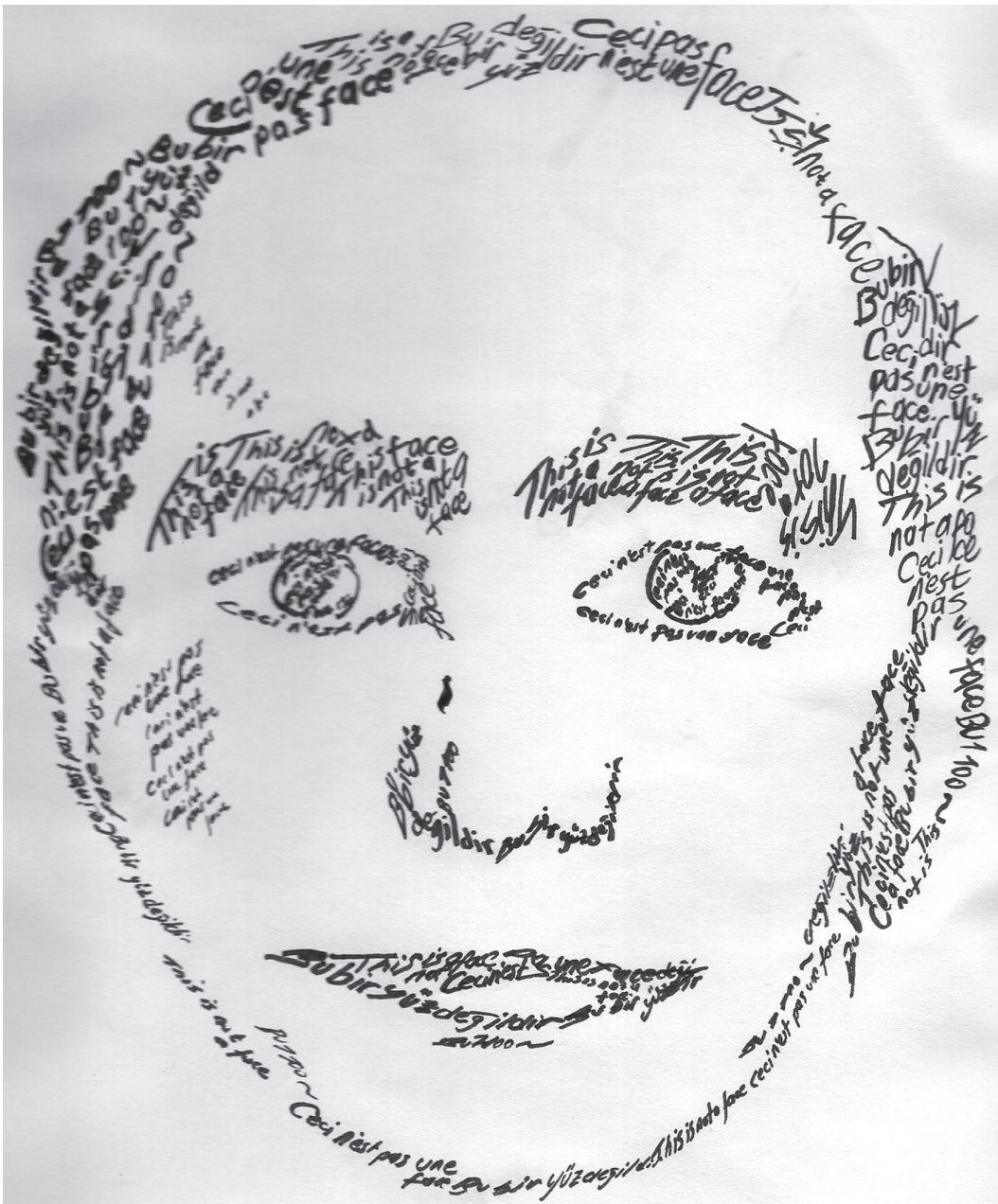
48 ml.

İNHALASYON

Buğuseptil

NEZLE, GRIP VE
SOGUK ALGINLIĞININ
SEMPTOMATİK
TEDAVİSİNDE

<http://solucanfanz.in>

